

7 ประการ

ที่ควรรู้

เกี่ยวกับ
การหายโรค
ทางพระเจ้า

เคนเนธ อี เฮกิน

7 ประการ
ที่ควรรู้
เกี่ยวกับ
การหายโรค
ทางพระเจ้า

โดย
เคนเนธ อี เฮกิน

Thai Language Edition
Translated from: “Seven Things You Should Know About Divine Healing”
Thirteenth Printing 1999

ISBN 0-89276-400-7

สงวนลิขสิทธิ์ © 1979 RHEMA Bible Church
AKA Kenneth Hagin Ministries, Inc.

จัดทำเป็น E-Book ครั้งแรก ปี 2026

จัดทำโดยวิทยาลัยพระคริสตธรรมเรมากรุงเทพฯ
ตู้ ป.ณ. 175 ไปรษณีย์ยานนาวา
กรุงเทพฯ 10120 ประเทศไทย

www.rhemathailand.org

สารบัญ

เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการรักษาคุณ.....	1
ความเจ็บป่วยมาจากซาตาน ไม่ใช่พระเจ้า.....	6
พระเจ้าเตรียมการรักษาโรคไว้ในพันธสัญญาใหม่.....	9
วิธีที่ทำให้รับการรักษาโรคได้.....	30
รู้ความแตกต่าง.....	50
การรักษาโรคไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทุกครั้ง.....	56
สามารถกลับมาเป็นใหม่ได้อีก.....	58

1. เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการรักษาคุณ เพราะการรักษาโรคอยู่ในแผนการทรงไถ่ของพระองค์

พระคัมภีร์เปิดเผยถึงพระลักษณะของพระเจ้าที่มีต่อเรา พระคัมภีร์ยังเปิดเผยให้เห็นถึงทัศนคติของพระเจ้าที่มีต่อความบาป, ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา พระลักษณะและทัศนคติของพระองค์ที่มีต่อความบาป, ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย

คุณจำเป็นต้องรู้เรื่องนี้เพื่อที่จะเข้าใจการรักษาโรคจากพระเจ้าได้ ที่จริงแล้วมีหลักการในการรักษาโรคอยู่เจ็ดประการที่คุณจำเป็นต้องรู้ หลักการแรกคือ:

1. เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการรักษาคุณ เพราะการรักษาโรคอยู่ในแผนการทรงไถ่ของพระองค์

พระคัมภีร์กล่าวว่า จากปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ (มัทธิว 18:16) ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้เป็นมาจากพระธรรมอิสยาห์, มัทธิวและ 1 เปโตร ซึ่งทั้งสามข้อนี้เป็นพยานตรงกันว่า “พระองค์เอง (พระเยซู) ได้ทรงแบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บปวดของเราไป”

แน่ทีเดียวท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตีคือพระเจ้าทรงโยยดีและขมใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณ์นั้นนดกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี

- อิสยาห์ 53:4-5

ดร.ไอแซค เลสเซอร์ ผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับฮีบรู เป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับพวกยิวนิกายออร์ทอดอกซ์ แปลข้อนี้ไว้ว่า **“พระองค์ได้ทรงแบกโรคภัยไข้เจ็บของเราไว้ และพระองค์ได้ทรงรับความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านฤๅคือ คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ”**

ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะที่ว่าท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบโรคของเราไป

- มัทธิว 8:17

ข้อนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น มัทธิวกล่าวว่า เขาอ้างจากพระธรรมอิสยาห์ และถ้าหากเราตรวจสอบข้อพระคัมภีร์ที่อ้างถึง คุณจะพบว่าอยู่ในอิสยาห์ 53:4 ผมอยากจะพูดแบบนี้ว่า **“พระเยซูได้แบกความเจ็บไข้ของผม และหอบโรคของผมไป”**

ผมอ่านข้อนี้อยู่หลายปีกว่าจะเข้าใจความหมายได้ นั่นคือพระเยซูได้ทรงแบกต้นเหตุของความเจ็บไข้ของเราไว้ที่พระองค์เองแล้วจริงๆ เป็นไปตามที่เขียนไว้จริงๆ พระองค์ได้แบกความเจ็บไข้และหอบโรคของเราไปแล้ว

เรารู้ว่าพระเยซูทรงถูกทำให้บาปเพื่อเรา เป้าหมายที่พระองค์ทรงแบกรับบาปไว้ก็เพื่อเราจะเป็นอิสระจากความบาป และเป้าหมายที่พระองค์ทรงแบกรับความเจ็บป่วยไว้ก็เพื่อเราจะเป็นอิสระจากความเจ็บป่วยได้

พระองค์ได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรมด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย

- 1เปโตร 2:24

ด้วยเหตุนี้ อิสยาห์, มัทธิวและเปโตร ทั้งสามเป็นพยานบอกเราว่าพระเยซูไม่เพียงแต่หลังพระโลหิตของพระองค์เพื่อชำระบาปของเราเท่านั้น แต่ด้วยบาดแผลของพระองค์ เราจึงได้รับการรักษาให้หายดีแล้ว

บางคนไม่เชื่อเรื่องนี้ ผมเคยอ่านจากคำอธิบายซึ่งผู้เขียนกล่าวว่า **“ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย”** (1เปโตร 2:24) ไม่ได้หมายถึงการรักษาโรคของร่างกาย แต่หมายถึงการรักษาวิญญาณ เขาบอกว่าวิญญาณของคุณได้รับการรักษาด้วยบาดแผลของพระองค์

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทรงรักษาวิญญาณของคนบาป พระคัมภีร์บอกไว้ว่าพระองค์ทรงสร้างวิญญาณขึ้นมาใหม่ และพระองค์ทรงทำให้ผู้นั้นเป็นคนใหม่

เยเรมีย์และเอเสเคียลเผยพระวจนะไว้ในพันธสัญญาเดิมว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับประชาชาติอิสราเอล...” (เยเรมีย์ 31:31) “...และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเขา เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และให้ใจเนื้อแก่เขา” (เอเสเคียล 11:19)

คนที่เชื่อว่าพระเจ้าทรงรักษาวิญญาณของมนุษย์ไม่เชื่อว่ามนุษย์ได้ล้มลง (หรือทำบาป) คำสอนที่ไม่ตรงตามพระคัมภีร์ของพวกเขาบอกว่าพวกเขาทุกคนมีประกายแห่งความเป็นพระเจ้าที่พระเจ้าต้องทำให้สมบูรณ์อยู่แล้ว

ไม่ใช่เช่นนั้น! คนบาปจำเป็นต้องบังเกิดใหม่และเป็นคนใหม่ เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ตามที่อธิบายไว้ใน 2โครินธ์ 5:17 “เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (ในเชิงอรรถกล่าวว่า เขาเป็น“สิ่งทรงสร้างใหม่”)

เมื่อคนๆ หนึ่งได้รับการรักษาให้หาย สิ่งสารพัดเก่าๆ ไม่ได้ล่วงไป และไม่ได้กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งสิ้น มีแค่โรคภัยไข้เจ็บเท่านั้นที่ล่วงไป มีแต่ส่วนที่เจ็บป่วยเท่านั้นที่กลายเป็นสิ่งใหม่

(ถ้าผมมีสิ่วที่จมูก และสิ่วนั้นได้รับการรักษาให้หาย ผมไม่ได้มีจมูกใหม่ ผมก็มีจมูกเดิม เพียงแต่ส่วนที่เป็นโรคเท่านั้นที่หายไป)

ด้วยเหตุนี้ 1เปโตร 2:24 ไม่ได้หมายถึงการรักษาวิญญาณแต่หมายถึงร่างกายตามที่ได้อธิบายไว้ เมื่อผมอ่านในคำอธิบายของผู้เขียนคนนี้ต่อไปเรื่อยๆ ผมก็คิดว่า ถ้าข้อนี้หมายถึงการรักษาวิญญาณ พระเจ้าเองก็¹ไม่รู้เรื่องนี้และพระองค์ก็ทรงทำผิดพลาดไป ผมนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในงานประชุมของผมที่โอคลาโฮมา

มีสามภรรยาคนที่ผมรู้จักในรัฐเท็กซัส พวกเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งในเจ็ดคริสตจักรที่ร่วมกันจัดงานนี้ พวกเขาบอกว่า “อาจารย์เฮกิน พวกเราจะพาผู้หญิงคนหนึ่งจากโบสถ์ของเรารับการอธิษฐานเพื่อสักคิ้วหนึ่ง เธอเป็นง่อย ไม่เคยเดินแม้แต่ก้าวเดียวมาเจ็ดปีแล้ว เราได้พาเธอไปหาแพทย์เฉพาะทางที่เก่งที่สุดในรัฐ แต่พวกเขาบอกว่าเธอจะไม่มีวันเดินได้อีก ‘ตลอดชีวิต’ ”

ปกติแล้ว ผมจะปรนนิบัติภายใต้การเจิม ในคืนที่ผู้หญิงคนนี้มา ผมปรนนิบัติจนไปแล้วมากมาย และเมื่อถึงคิวของเธอ ผมก็เหนื่อยมากแล้ว เห็นไหมครับ พระเจ้าทรงเหมือนเดิมตลอดเวลา แต่ผมไม่ได้เป็นแบบนั้น เป็นไปได้ว่าการเจิมอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา แต่การเจิมนั้นไม่มีการสำแดงออกมา เพราะเมื่อคุณเริ่มเหนื่อย การยอมจำนนต่อพระเจ้านี้เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยาก

เนื่องจากการเจิมในการปรนนิบัติรับใช้ในขณะนั้นได้หายไปเมื่อถึงคิวของผู้หญิงคนนี้ ผมจึงไม่สามารถปรนนิบัติรับใช้เธอได้ด้วยการเจิมเหมือนอย่างที่เคยทำเป็นปกติ พวกเขาพาเธอเดินทางมาไกลเพื่อร่วมงานประชุมนี้ แล้วผมจะทำเช่นไร? จะให้เธอกลับไปแบบนี้หรือ?

ไม่ได้ ต้องมีวิธีที่สามารถปรนนิบัติเธอได้ เพราะพระวณะของพระเจ้าไม่มีวันล้มเหลวไป! การเจิมสำหรับการรับใช้ในชวงเวลานั้นอาจจางไป ลดลงหรือหายไป แต่การเจิมของพระวณะยังคงอยู่ตลอดไป! ฮาเลลูยา และพระวณะของพระองค์เป็นวิญญานและชีวิต

และผมก็ทำแบบนี้ คือนั่งข้างๆ ผู้หญิงคนนี้ เปิดพระคัมภีร์ไปที่ 1เปโตร 2:24 วางพระคัมภีร์ไว้บนตักของเธอ และให้เธออ่านข้อนี้

จากนั้นผมถามเธอว่า “คำว่า ‘ได้รับ เป็นอดีต อนาคตหรือปัจจุบัน’

ทำทางที่ดูเหมือนว่าจำข้อความนี้ได้ ได้เปล่งประกายขึ้นที่หน้าเธอ เสมือนหนึ่งแสงนีออนฉายแสงขึ้นในที่มืด เธอถามว่า “ทำไมเธอคะ” และเธอก็พูดต่อว่า “คำนี้เป็นอดีตกาล และถ้าเราได้รับการรักษาให้หายแล้ว ดิฉันก็หายแล้วสิ! (นี่คือความเชื่อที่ตรงกับพระวณะของพระเจ้า)

ผมถามเธอว่า “คุณครับ คุณจะทำตามที่ผมบอกให้ทำไหมครับ”

เธอตอบว่า “ก็...ได้ค่ะ ถ้าให้ทำอะไรง่าย ๆ”

ผมบอกว่า “เป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดที่คุณเคยทำในชีวิตเลยครับ แค่มือของคุณขึ้นและสรรเสริญพระเจ้า เพราะคุณหายแล้ว ไม่ใช่กำลังจะหาย แต่หายแล้ว!”

ผมอยากให้คุณเห็นผู้หญิงพิการคนนี้ การรักษาโรคของเธอยังไม่ปรากฏออกมาและยังเดินไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว แต่เธอยกมือและเงยหน้าขึ้น มีรอยยิ้มบนใบหน้าของเธอตลอดเวลา เธอพูดว่า “พระเจ้าที่รัก...ฮู้วว...ลูกดีใจเหลือเกิน

ที่ลูกหายแล้ว! โอ..พระเจ้า พระองค์รู้ว่าลูกเหนื่อยกับการนั่งเฉยๆ แบบนี้แค่วันลูกตั้งใจเหลือเกินที่พระองค์ทรงช่วยลูกและลูกไม่จำเป็นต้องรออีกต่อไป” (เห็นไหมครับว่าเธอทำตามพระวาจาละ นี่คือการเชื่อ)

ผมยืนขึ้นและบอกที่ประชุมว่า “ให้เรายกมือขึ้นและสรรเสริญพระเจ้าร่วมกันกับเธอ เพราะเธอหายแล้ว” (ถึงตอนนี้ เธอก็ยังนั่งพิการอยู่)

หลังจากสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ผมก็หันมาหาผู้หญิงคนนี้และพูดว่า “จงลุกขึ้นและเดินไปเดี๋ยวนี้ ในพระนามพระเยซู!”

พระเจ้าและคนอื่นๆ เป็นพยานให้ผมได้ว่าเธอกระโดดขึ้นขึ้นมาทันที เธอวิ่ง กระโดดและเต้นโลดเหมือนชายง่อยที่กระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหาร เดินเต้นโลดสรรเสริญพระเจ้าไป (กิจการ 3:8)

พวกเราทุกคนตะโกนโห่ร้องด้วยความยินดีไปกับเธอ หลังจากนั้นก็มีบางคนออกไปพูดโกหกเกี่ยวกับผม! เขาพูดว่า “อาจารย์เฮกินคนนั้นได้รับการพิการให้หายเมื่อคืนวันก่อนในที่ประชุม”

ผมไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าคุณหรือใครเลย

เมื่อสองพันกว่าปีที่ผ่านมา พระเยซูได้รับการพิการให้หายแล้ว เพียงแต่เธอเพิ่งค้นพบเรื่องนี้เมื่อคืนก่อนเท่านั้น!

ประเด็นที่ผมกำลังพูดถึงก็คือ แม้ว่าคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้บอกไว้ว่า 1 เปโตร 2:24 ไม่ได้หมายถึงการรักษาโรคของร่างกาย แต่ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวที่ผมให้ผู้พิการคนนี้ไปก็คือข้อนี้!

ผมคิดกับตัวเองว่า ถ้าข้อนี้หมายถึงการรักษาวิญญูณอย่างเดียวเท่านั้น พระเจ้าก็คงทำพลาดไป พระองค์ก็น่าจะรักษาวิญญูณของเธอไม่ใช่ร่างกายของเธอ!

พี่น้องครับ ข้อนี้มีความหมายอย่างที่เขียนไว้และก็เป็นของเราแล้วในเวลานี้ สาธุการแด่พระเจ้า ด้วยบาดแผลของพระองค์ เราจึงได้รับการรักษาให้หายแล้ว พระองค์ไม่ได้แค่ไถ่เราให้พ้นจากความบาปเท่านั้น พระองค์ยังทรงไถ่เราให้พ้นจากความเจ็บป่วยด้วย

พระประสงค์ของพระเจ้าคือรักษาคุณให้หายดี อย่าสงสัยในเรื่องนี้ได้ขาด เพราะการรักษาโรคอยู่ในแผนการทรงไถ่ของพระองค์

2. เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการรักษาคุณ เพราะความเจ็บป่วยมาจากซาตาน ไม่ใช่พระเจ้า

2. เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ต้องการรักษาคุณ เพราะความเจ็บป่วยมาจากซาตาน ไม่ใช่พระเจ้า และพระเจ้าไม่ต้องการให้ลูก ๆ ของพระองค์มีส่วนใด ๆ กับสิ่งที่เป็ของซาตาน

คือเรื่องพระเยซูชวามหาชาเรีธ พระเจ้าได้เจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยฤทธิ์านุภาพอย่างไรและพระเยซูได้เสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกมารเบียดเบียน เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์

- กิจการ 10:38

ผมต้องการให้คุณสังเกตสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ นั่นคือ พระเยซูทรงรักษาบรรดาคนซึ่งถูกมารเบียดเบียน และคุณสังเกตหรือไม่ว่าพระคัมภีร์เรียกความเจ็บป่วยว่าอะไร? เรียกว่าการเบียดเบียนของมาร พระเยซูทรงเป็นผู้ช่วยกู้แต่ซาตานเป็นผู้เบียดเบียน

(พระเยซูตรัสว่า) ฝ่ายผู้หญิงนี้ เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสะบาโต

- ลูคา 13:16

หากคุณอ่านเรื่องที่อยู่ในลูกาบทที่ 13 ทั้งหมด คุณจะเห็นว่าผู้หญิงคนนี้เป็นโรคคล้ายไขข้ออักเสบ เพราะเธอไม่สามารถยืดตัวตรงได้ พระเยซูตรัสว่าซาตานได้ผูกมัดร่างกายของเธอไว้

ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลาย
จะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์

-ยอห์น 10:10

ตอนที่พระเยซูตรัสว่า “ขโมยนั้นมา...” พระองค์กำลังตรัสถึงมาร ไม่ใช่
พระเจ้า พระเจ้าไม่ใช่ขโมย พระเยซูไม่ใช่ขโมย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ขโมย

หากขโมยมาเพื่อลัก ฆ่าและทำลาย ความเจ็บป่วยก็คือขโมยอย่างหนึ่ง
มันขโมยร่างกายที่แข็งแรงไปจากเรา ขโมยความสุข ขโมยเงินที่เราต้องใช้เพื่อทำ
อย่างอื่นไป

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่าง
ครบบริบูรณ์” พระองค์กำลังแยกให้เห็นพระราชกิจของพระองค์ งานของพระเจ้า
ว่าแตกต่างจากงานของมาร

ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากมารเพราะว่ามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก
พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลาย
กิจการของมาร

- 1ยอห์น 3:8

พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ — ด้วยเหตุผลนี้ —
คือ เพื่อทำลายกิจการของมาร!

ใช่ ความบาปมาจากมาร และพระเยซูเสด็จมาเพื่อทำลายความบาป แต่
พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่อทำลายความบาปเพียงอย่างเดียว พระองค์ยังทรง “เสด็จ
ไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกมารเบียดเบียน” อีกด้วย ตามที่
อยู่ในข้อพระคัมภีร์ของเราในกิจการ 10:38 เห็นไหมครับว่า พระเยซูทรงมาปรากฏ
เพื่อทำลายกิจการของมาร ให้ดูอีกครั้ง ในข้อนี้เรียกความเจ็บป่วยและโรคต่าง ๆ
ว่า กิจการของมาร

เมื่อเราตระหนักถึงเรื่องนี้ เมื่อเราปฏิบัติต่อความเจ็บป่วยและโรคต่าง ๆ
เหมือนอย่างที่เราจะทำต่อบาปและมาร เมื่อนั้นเราก็จะต่อต้านความเจ็บป่วยได้และ
ไม่ยอมต่อมัน ข้อผิดพลาดแรกของเราคือ เรายอมต่อความเจ็บป่วย

ผมจำได้ว่าผมโกรธขนาดไหนตอนที่มารพยายามมาโจมตีลูก ๆ ของเราด้วย

ความเจ็บป่วยตอนที่พวกเขาขี้เล็กน้อย อยู่ ผมโกรธมารมากที่บุกเข้ามาในบ้านของเราและโจมตีเด็ก ๆ ผมยื่นหยัดต่อต้านมัน ผมบอกกับมารว่า “แกจะไม่ได้เข้ามาอยู่ที่นี้! แกไม่มีสิทธิ์”

ตอนนี้ลูก ๆ ของเราโตแล้ว ลูกชายของผม เคนเนจูนีเยร์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้รับใช้ ส่วนลูกสาวของผม แพท ก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้รับใช้เช่นเดียวกัน และได้แต่งงานกับศาสตราจารย์บัดดี้ แฮร์สัน

ผมเล่าให้ใคร ๆ ฟังตลอดเวลาว่า ตอนที่เราเลี้ยงลูก ๆ ของเรา เราหมดเงินไปกับค่าหมอเพียง 37.50 ดอลลาร์เท่านั้น

ตอนที่เคนเนจูนีเยร์เกิด คุณหมอคิดเงินเรา 25 ดอลลาร์ นั่นเป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการทำคลอดช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในปี ค.ศ. 1939 สำหรับค่าทำคลอดของแพท คุณหมอคิดเงินเรา 12.50 ดอลลาร์ (ค่าใช้จ่ายของแพทถูกกว่าเพราะเราฝากครรภ์กับหม่อีกท่านหนึ่ง ซึ่งเขาลดราคาให้คนที่ไปเป็นศิษยาภิบาล 50 เปอร์เซ็นต์)

(อย่าเข้าใจผมผิดนะครับ พอถึงช่วงที่ลูก ๆ ของเราเข้าโรงเรียน เราก็พาพวกเขาไปตรวจสุขภาพและฉีดวัคซีนตามที่กฎหมายบอกไว้ แต่คุณหมอในเมืองที่เราเป็นศิษยาภิบาลอยู่นั้นไม่เก็บเงินผู้รับใช้เลย)

ขอบคุณพระเจ้า การรักษาโรคเป็นของเรา เราจำเป็นต้องยื่นหยัดต่อต้านมาร

3. พระเจ้าไม่เพียงแต่จัดเตรียมการรักษาโรคในพันธสัญญาเดิมเท่านั้น แต่พระองค์จัดเตรียมการรักษาโรคไว้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย

3. พระเจ้าไม่เพียงแต่จัดการและจัดเตรียมการรักษาโรคในพันธสัญญาเดิมเท่านั้น แต่พระองค์ทรงจัดการและจัดเตรียมการรักษาโรคไว้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย

คนส่วนใหญ่ที่ศึกษาพระคัมภีร์จะรู้ว่าพระเจ้าทรงได้จัดการกับความเจ็บป่วยในพันธสัญญาเดิม ยิ่งกว่านั้น เราสามารถเรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้าได้จากพันธสัญญาเดิมด้วย

ทันทีที่อิสราเอล ประชากรของพระเจ้าตามพันธสัญญา ออกมาจากอียิปต์ เพื่อเดินทางกลับสู่แผ่นดินของตน พระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า

ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า และกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ เจียหุฟังพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการแล้ว โรคต่างๆ ซึ่งเรบบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่มีบังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเจ้าแพทย์ของเจ้า

อพยพ 15:26

จริงๆ แล้วในภาษาฮีบรูบอกไว้ว่า “เราจะไม่อนุญาตให้โรคต่างๆ ซึ่งเราอนุญาตให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้นบังเกิดแก่พวกเจ้าเลย...” ให้สังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงบันดาลให้โรคต่างๆ เกิดขึ้นแก่ชาวอิสราเอลหรือชาวอียิปต์เลย แต่เป็นชาตานุซึ่งเป็นผู้ซึ่งเป็นพระของโลกลนี้ต่างหากที่ทำให้มนุษย์เจ็บป่วย ในข้อนี้ พระเยโฮวาห์ประกาศไว้ว่า พระองค์ทรงเป็นแพทย์ของชาวอิสราเอล ต่อมาในอพยพพบที่ 23 พระเจ้าตรัสว่า

จงปรนนิบัติพระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆ หายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า จะไม่มีการแห้ง ลูกหรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน

-อพยพ 23:25-26

มีผู้รับใช้ท่านหนึ่งถามว่า “ถ้าคุณไม่ป่วย คุณจะตายได้อย่างไร” มีคำตอบอยู่ในข้อที่ 26 “เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน”

พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะทรงเอาโรคต่างๆ ไปจากพวกเขา นั่นหมายความว่าพวกเขาที่จะแค่หมดแรงหลับไปและกลับบ้านไปอยู่กับพระเจ้าโดยไม่ต้องเจ็บป่วยเลย สาธุการแด่พระเจ้า

ความจริงที่น่าอัศจรรย์และโดดเด่นมากคือ ตราบใดที่ชาวอิสราเอลดำเนินอยู่ในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำต่อเขา ก็จะไม่มีความเจ็บป่วยท่ามกลางพวกเขาเลย ไม่เคยมีบันทึกการตายของทารกหรือคนหนุ่มสาวเลยตราบเท่าที่ชาวอิสราเอลรักษาพันธสัญญาของพวกเขา ไม่มีการตายก่อนวัยอันควรเพราะทุกคนได้ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่จนถึงวัยชราก่อนที่จะเขาจะจากไป เห็นไหมครับว่า **พระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นของพวกเขา!**

ในเฉลยธรรมบัญญัติบทที่ 7 (ฉบับอมตธรรม) พระเจ้าตรัสแก่ชาวอิสราเอลว่า พระองค์จะทรงรักและอวยพรท่านและทำให้ท่านทวีจำนวนขึ้น พระองค์จะทรงอวยพรลูกหลานของท่านและพืชผลจากแผ่นดินของท่าน ทั้งข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ลูกวัวและลูกแกะจากฝูงสัตว์ของท่านในดินแดนซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะประทานแก่ท่าน ท่านจะได้รับพระพรเหนือกว่าชาติอื่นใด จะไม่มีชายหญิงคนใดในพวกท่านที่เป็นหมัน และฝูงสัตว์ของท่านก็เช่นกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกป้องท่านจากความเจ็บไข้ได้ป่วยทั้งสิ้น และพระองค์จะไม่ทรงทรมานท่านด้วยโรคภัยใดๆ เหมือนที่ท่านได้เห็นในอียิปต์ แต่จะให้โรคภัยนั้นเกิดแก่คนทั้งปวงที่เกลียดชังท่าน

- เฉลยธรรมบัญญัติ 7:13-15

ข้อนี้กำลังพูดถึงพระเจ้าว่าทรงรัก อวยพรและทวีคูณให้แก่บุตรของพระองค์อย่างไรบ้าง พระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงอวยพรพงศ์พันธุ์ ผลแห่งแผ่นดินและ

สัตว์เลี้ยวของพวกเขา นั่นหมายความว่าพระองค์จะทรงอวยพรทางด้านวัตถุสิ่งของให้แก่พวกเขา พวกเขาจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหมด

เห็นไหมครับ ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนของพระเจ้าคือการเกิดผลแห่งความเจริญรุ่งเรือง และความสำเร็จ ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ไม่เป็นที่ยอมรับท่ามกลางพวกเขา

ให้สังเกตข้อ 15 “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปกป้องท่านจาก**ความเจ็บไข้ได้ป่วยทั้งสิ้น - ทั้งสิ้น - และพระองค์จะไม่ทรงทรมาน** (หรือในภาษาฮีบรูบอกว่าเป็น “ไม่อนุญาตให้เกิดขึ้น”) **ท่านด้วยโรคร้ายใดๆ เหมือนที่ท่านได้เห็นในอียิปต์...**”

ในพระคัมภีร์ฉบับการแปลภาษาอังกฤษมีพระธรรมสดุดีทั้งหมด 150 บท แต่ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาฮีบรูมีพระธรรมสดุดีทั้งหมด 5 เล่ม ซึ่งแต่ละเล่มเข้าคู่กันกับพระธรรม 5 เล่มแรกของพระคัมภีร์ สดุดีทั้ง 5 เล่มนี้เป็นคำอธิษฐานและ เป็นหนังสือเพลงของชาวอิสราเอล ถ้าคุณอ่านสดุดีแบบละเอียด คุณจะเห็นว่าพวกเขากล่าวอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นแพทย์ของชาวอิสราเอล

ตัวอย่างที่สำคัญอีกตัวอย่างหนึ่งในสดุดี 103 คือ

ผู้ทรงอภัยความบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงไล่ชีวิตของท่านจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความรักมั่นคงและพระกรุณาให้ท่าน ผู้ทรงให้ท่านอิ่มด้วยของดีตลอดชีวิตของท่าน ภัยหนุมของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี

- สดุดี 103:3-5

เป็นความจริงที่มีโรคต่างๆ เกิดขึ้นแก่ชาวอิสราเอลเพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า การให้อภัยต่อความไม่เชื่อฟังของพวกเขาหมายถึง ร่างกายของพวกเขาจะได้รับการรักษาให้หายดี ผมขอพูดซ้ำอีกครั้งว่า การให้อภัยต่อความไม่เชื่อฟังของพวกเขาหมายถึง ร่างกายของพวกเขาจะได้รับการรักษาให้หายดี

พระเจ้าตรัสว่า “ผู้ทรงอภัยความบาปผิด**ทั้งสิ้น**ของท่าน ผู้ทรงรักษา**บางโรค**ของท่าน หรือ รักษา**ได้หมด**เว้นอยู่โรคเดียวเท่านั้นหรือเปล่า?” ไม่ใช่! พระคัมภีร์บอกว่า “โรค**ทั้งสิ้น**ของท่าน”

ในสดุดีบทที่ 107 หลังจากທີ່พระเจ้าตรัสถึงสาเหตุที่ทำให้ชาวอิสราเอลเป็น

โรคและเจ็บป่วย ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะพวกเขาบฏต่อพระวาระของพระเจ้าและดูหมิ่น
คำแนะนำสั่งสอนขององค์ผู้สูงสุด (ข้อ 11) พระองค์ทรงประกาศต่อไปว่า:

บ้างก็เป็นคนโง่ เพราะบาปของเขา และเพราะความผิดบาปของเขา เขาต้อง
ทนความทุกข์ยาก เขารั้งเกี่ยอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย
แล้วในความยากลำบากของเขา เมื่อเขาร้องทูลพระเจ้า พระองค์ทรงให้เขา
รอดจากความทุกข์ใจของเขา พระองค์ทรงใช้พระวาระของพระองค์ไปรักษา
เขาและทรงช่วยกู้เขาจากหลุมของเขา

- สดุดี 107:17-20

พวกเขาป่วย พวกเขาเข้าไปใกล้ประตูความตาย พวกเขาจึงร้องทูลพระเจ้า
พระองค์ทรงใช้พระวาระของพระองค์ไปรักษาและช่วยกู้พวกเขา

เห็นไหมครับ พวกเขาเอาตัวเองออกไปจากการปกป้องแห่งพันธสัญญาซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขา เป็นแผนงานของพระเจ้ามาโดยตลอดที่พวกเขา
จะมีชีวิตยืนยาวปราศจากความเจ็บป่วยและโรคใด ๆ ทั้งสิ้น

เราสามารถอ่านข้อนี้และชื่นชมยินดีได้ แต่ก็ยังมีบางคนที่ยังอยู่ในความไม่เชื่อ
และพูดว่า “ก็ใช่..แต่นี้เป็นพันธสัญญาเดิม แค่เฉพาะชาวอิสราเอลเท่านั้น”

ผมขอถามคุณว่า ตอนนี้พระเจ้าทรงแตกต่างไปจากเมื่อก่อนหรือไม่?
พระองค์เคยเปลี่ยนแปลงหรือไม่? พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าพระองค์เดิมหรือไม่?
หากพระเจ้าทรงต่อต้านการเจ็บป่วยของลูก ๆ ของพระองค์ตอนนั้น พระองค์ก็ทรง
ต่อต้านสิ่งนี้ตอนนี้เช่นกัน เพราะพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยน

ให้จำหลักการที่สามที่คุณควรรู้เกี่ยวกับการหายโรคนี้ไว้ นั่นคือ พระเจ้าไม่
เพียงแค่จัดการและจัดเตรียมการรักษาโรคในพันธสัญญาเดิมเท่านั้น แต่พระองค์
ทรงจัดการและจัดเตรียมการรักษาโรคไว้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย

ผมจำสิ่งสำคัญที่พระเยซูตรัสกับผมครั้งหนึ่งตอนที่พระองค์ทรงปรากฏแก่
ผมในนิมิตได้ ตอนนั้นพระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้ และพระองค์
ตรัสว่า “ชาวอิสราเอลไม่ได้เป็นลูกของพระเจ้า”

พวกเขาไม่เคยบังเกิดใหม่ พวกเขามีแต่คำมั่นสัญญาเรื่องการทรงไถ่ พวกเขา
เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า

และพระเยซูคริสต์แก่ผมว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ต้องการให้คนรับใช้ของพระองค์ป่วย เจ้ารู้ได้เลยว่าพระองค์ไม่ต้องการให้ลูกของพระองค์ป่วยเป็นแน่” ฮาเลลูยา!

นอกจากนี้ พระคัมภีร์บอกเราว่าเรามีพันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า ตั้งอยู่บนพันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า “...พระเจ้าทรงเป็นผู้กลางนั้นก็ประเสริฐกว่าพันธสัญญาเดิม เพราะว่าได้ทรงตั้งขึ้นโดยพันธสัญญาทั้งหลายอันประเสริฐกว่าเก่า” (ฮีบรู 8:6)

ถ้าไม่มีการจัดเตรียมการรักษาโรคจากพระเจ้าไว้ในพันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า พันธสัญญานี้ก็คงไม่ถูกเรียกว่า พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า

ภายใต้พันธสัญญาที่ไม่ได้ประเสริฐเท่าพันธสัญญาของเรา ชาวอิสราเอลสามารถดำเนินชีวิตโดยปราศจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ได้ พวกเขาไม่เคยเจ็บป่วย ไม่เคยเลย และสามารถมีชีวิตยืนยาวได้ ภายใต้พันธสัญญาที่ประเสริฐกว่าของเรา (พันธสัญญาใหม่) เรายังจำเป็นต้องมีชีวิตที่เจ็บป่วยและทุกข์ทรมานอยู่อีกหรือ? มันไม่เข้าท่าเลย

ถ้าเป็นพันธสัญญาที่ประเสริฐกว่า ก็ต้องรวมทุกสิ่งที่มีอยู่ในอันเก่าและมีเพิ่มมากกว่านั้นอีกด้วย มิเช่นนั้นจะเป็นพันธสัญญาที่ประเสริฐกว่าไม่ได้ ธนบัตรใบละ 10 เหรียญดีกว่า 5 เหรียญหรือไม่? ดีกว่าแน่นอน! เพราะมันมีมูลค่า 5 เหรียญรวมอยู่ แลมันยังมีมากกว่านั้นอีกด้วย

พันธสัญญาเดิมบอกว่าพระเจ้าทรงใช้พระวาระของพระองค์ไปรักษาพวกเขา พระวาระที่พระองค์ทรงใช้ไปคือถ้อยคำที่ตรัสผ่านผู้เผยพระวาระ แต่พระวาระที่พระองค์ใช้ไปเพื่อรักษาในพันธสัญญาใหม่นั้นคือพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า! พระวาระที่เขียนไว้ที่นี่ — พันธสัญญาใหม่ — เป็นพระวาระที่มีชีวิตที่มาปรากฏแก่เรา และบอกเราว่าด้วยบาดแผลของพระองค์ เราทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย พระองค์ทรงเป็นพระวาระที่ทรงรักษา

ในปฐมกาลพระวาทาดำรงอยู่ และพระวาทาทรงสถิตอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาทาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็มนานนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาทาทะพระวาทาทะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง เราทั้งหลายได้

เห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริอันสมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา

- ยอห์น 1:1-3,14

สรรเสริญพระเจ้า นั่นคือองค์พระเยซู! พระองค์ทรงเป็นพระวาทะที่พระเจ้าใช้มา พระองค์ทรงแบกบาปของเรา และหอบความเจ็บป่วยของเราไว้ที่พระองค์เอง ผมมันใจอย่างเต็มเปี่ยม ผมจะพูดแบบนี้ไปจนตายว่า เป็นแผนงานของพระบิดาของเรา ด้วยความรักและพระเมตตาที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ ไม่มีผู้เชื่อคนไหนควรป่วย ผู้เชื่อทุกคนควรมีชีวิตยืนยาวบนแผ่นดินโลก และในที่สุดแล้ว ผู้เชื่อทุกคนควรสว่างกลับไปในพระเยซู (เขาจะรู้เวลาที่เขาจะไป)

ผมได้รับบัพติศมาในพระวิญญานบริสุทธิ์และพูดภาษาแปลก ๆ ในปี ค.ศ. 1937 ตอนที่ยังเป็นศิษยาภิบาลในคณะแบ็บติสต์ จากนั้นผมได้รับ “การสามัคคีธรรมแบบไม่ปรารถนา” (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า left foot of fellowship หมายถึง ไม่ยอมรับเชิญออกไป) จากพวกแบ็บติสต์ จนในที่สุด ปี ค.ศ. 1939 ผมและภรรยาตกลงใจเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในคณะพระกิตติคุณสมบูรณในเมืองแบล็คแลนด์ทางตอนเหนือของรัฐเท็กซัส

วันหนึ่งมีผู้หญิงในคริสตจักรของเราคนหนึ่งกำลังคุยกับผมเกี่ยวกับพระสัญญาในเรื่องการรักษาโรค พี่น้องท่านนี้มีภูมิหลังมาจากคณะเมธอดิสต์ สามีของเธอเป็นชาวยิว

เธอเล่าให้ผมฟังว่ามีคนเพนเทคอสต์บางคนเข้ามาในเมืองนี้เมื่อปี ค.ศ. 1918 พวกเขาเช่าโกดังร้างแห่งหนึ่งในเมืองเพื่อจัดการฟื้นฟูขึ้น

ครอบครัวของเธอได้ข่าวเรื่องนี้และตัดสินใจว่าจะไปร่วมงาน พวกเขาเอารถลากพ่วงกับรถ ขนลุก ๆ ขึ้นไปและเข้าเมืองเพื่อไปร่วมงานประชุมนี้ พวกเขาไปร่วมงานอยู่สองสามครั้งและชอบมาก นักเทศน์เทศนาเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้าและอธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วย มีคนมากมายมาอธิษฐานรอบ ๆ แท่นบูชาและพวกเขาทั้งหมดก็อธิษฐานเสียงดังออกมาพร้อมกัน!

มีคนหนึ่งในครอบครัวนี้ที่ไม่สามารถไปร่วมงานประชุมได้ คือคุณยายอายุ 93 ปีของพี่น้องท่านนี้ พวกเขากลับบ้านดึกเลยไม่ได้เจอกับคุณยาย

เช้าวันหนึ่งขณะกำลังทานอาหารเช้า คุณยายถามเกี่ยวกับการประชุม

หลานสาวตอบว่า “หนูรู้ว่าคุณยายคงไม่ชอบแน่ๆ...” จากนั้นเธอก็เริ่มเล่าให้คุณยายฟังว่านักเทศน์เทศนาเรื่องการรักษารอค เจิมคนด้วยน้ำมัน และวางมือให้แก่คนเจ็บป่วยเพื่อรักษาพวกเขาให้หาย

แต่คุณยายตะโกนออกมาว่า “ฮู้ววว...พระสิริ! พระสิริ! ยายดีใจที่หลานพบแล้ว!”

“คุณยายหมายความว่าอะไรคะ” หลานสาวถาม

“ทำไมนะเธอ” คุณยายเล่าต่อว่า “เมื่อ 40 ปีที่แล้ว ในโบสถ์เมธอดิสต์ของเรา มีพี่น้องคนหนึ่งมาเทศนาเรื่องการรักษารอคจากพระเจ้า และเขาก็เชิญให้เราออกมาต้อนรับพระเยซูในฐานะแพทย์และผู้รักษาร่างกายของเรา เหมือนอย่างที่เราดำเนินการรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ยายก็ออกไปพร้อมกับคนอื่นๆ ด้วย หลานก็โตพอที่จะทำอะไรได้บ้าง ในช่วง 40 ปีมานี้ หลานเคยเห็นยายป่วยบ้างไหม”

“ทำไมคะ ไม่นี่คะ พวกเรานึกว่ายามีสุขภาพแข็งแรงมาตลอดอยู่แล้ว!”

“เปล่าเลย” คุณยายบอก “ยายต้อนรับพระเยซูมาเป็นแพทย์ผู้รักษาของยาย และยายก็ไม่เคยป่วยเลยตลอด 40 ปีที่ผ่านมา ตอนนี้อยู่ 93 แล้ว และหลานคงตื่นตื่นที่ได้รู้ว่ายายจะกลับบ้านไปโดยไม่มีโรคภัยไข้เจ็บใดๆ เลย ยายจะไม่ป่วยอีกเลยไปตลอดชีวิตของยาย!”

ผู้หญิงคนนั้นบอกผมว่า “เราคิดว่าคุณยายเพื่อไปเพราะแก่แล้ว แต่เธอสนใจให้เราไปงานประชุมกันอีก”

คุณยายมีชีวิตอยู่เลยวัย 94 ปี เธอตื่นนอนก่อนสว่างพร้อมคนอื่นๆ ในบ้าน เพราะเมื่อฟ้าสว่างแล้ว ผู้ใหญ่กับเด็กที่เป็นผู้ชายจะไปทำงานในไร่ ทุกครั้งหลังจากทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว คุณยายจะเป็นคนล้างและเช็ดจาน ทำความสะอาดครัว และกวาดพื้น ส่วนหลานผู้หญิงจะเก็บที่นอนและทำความสะอาดส่วนอื่นๆ ของบ้านทั้งหมด

พอถึง 9 โมงเช้า ทั้งสองคนจะมารวมตัวกันในห้องเย็บผ้า ขณะที่เธอเย็บผ้าไป คุณยายก็จะอ่านพระคัมภีร์ให้เธอฟัง

เธอย้อนความให้ผมฟังว่า “เช้าวันหนึ่ง ตอนที่เราทานอาหารเช้ากันอยู่ คุณยายบอกว่า ‘ยายจะกลับบ้านตอนสิบโมงเช้านี้’ พวกเราไม่ได้สนใจอะไรที่เธอพูด

แต่ก่อนที่สามีมืดมนจะออกไปทำงานในไร่ เขาพูดว่า ‘คุณยายพูดเรื่องอะไร? เธอคิดว่าเธอจะกลับบ้านนั้นหรือ?’ พวกเราไม่เข้าใจความหมายของเธอ”

คุณยายทำอย่างที่เคยทำ ล้างจาน หม้อและกระทะที่ใช้สำหรับทำอาหาร ให้เด็กแปดคน ผู้ใหญ่อีกสามคนกิน กวาดพื้นในครัว ไปหาหลานสาวตอน 9 โมง ที่ห้องเย็บผ้า นั่งลงและเริ่มอ่านพระคัมภีร์ให้หลานฟัง

เธอเล่าต่อว่า “พออีกสิบนาทีก่อนจะสิบโมง คุณยายก็หันหน้ามาหาดิฉันและบอกว่า ‘ให้ยายอ่านข้อนี้ให้ฟังนะ....’ เธออ่านจากวิวรณ์บทที่ 20 และ 21 ประมาณสิบโมงเธอก็อ่านจบและพูดว่า ‘นั่นไงพระเยซู และยายต้องไปแล้ว! ลาก่อน!’ เธอโบกมือให้ และกลับบ้านไป ขณะที่นั่งอยู่บนเก้าอี้”

(และคุณยายท่านนี้เป็นเมธอดิสต์! สาธุการแด่พระเจ้า ถ้ามันได้ผลกับคนเมธอดิสต์ มันก็ต้องได้ผลกับทุกคน!)

ฮาเลลูยา! หลายครั้งเหลือเกินที่เราประณามพระเจ้าต่ำไป

“ใช่ แต่บางทีอาจจะไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่มีสำหรับฉันก็ได้” คุณอาจพูดแบบนี้

ถ้าเช่นนั้น ก็เชิญคุณพูดได้ตามสบาย พูดให้ตัวเองป่วย พูดให้ตัวเองตาย ก่อนวัยอันควร และคุณจะได้รับตามที่คุณพูด เพราะพระเยซูคริสต์ไว้อย่างชัดเจนว่า

เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ และมีได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

- มาระโก 11:23

ผมจะย้ำอีกครั้งว่า **ไม่ใช่พระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ที่ให้คริสเตียนทนทุกข์เพราะมะเร็งหรือโรคร้ายใดๆ ที่เจ็บปวดและทรมาณ พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้เราใช้ชีวิตยืนยาวบนโลกนี้**

ตราบิตที่ชาวอิสราเอลรักษาธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม จะไม่มีความเจ็บป่วยใดๆ ท่ามกลางพวกเขา แต่เมื่อพวกเขาทำบาป ร่างกายของเขาจะเต็มไปด้วยโรค พวกเขาป่วยเพราะละเมิดธรรมบัญญัติ แต่พวกเขามีสิทธิที่จะหันมาหาพระเจ้าและเขาจะได้พบกับกรรไกรที่ก่อภัยความบาปผิดและการรักษาร่างกายของพวกเขา เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “ผู้ทรงอภัยความบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้น

ของท่าน” (สดุดี 103:3)

มีการรักษารอคอยู่ในพันธสัญญาใหม่หรือไม่? มาดูพร้อมกับผมในพระธรรมยากอบซึ่งอยู่ในพันธสัญญาใหม่

มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

- ยากอบ 5:14

คุณสังเกตหรือไม่ว่าประโยคแรกเป็นประโยคคำถาม ยากอบถามว่า “มีใครในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ” คุณคงไม่เขียนถึงคริสตจักรในปัจจุบันนี้และถามว่า “มีใครในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ” แต่คุณคงจะเขียนว่า “...85 ถึง 90 เปอร์เซ็นต์ของพวกท่านกำลังป่วยอยู่”

คำถามของยากอบสื่อให้เห็นว่าไม่ควรมีความเจ็บป่วยอยู่ท่ามกลางพวกเขาเลย คำถามนี้สื่อให้เห็นว่าพวกเขาน่าจะรู้ข้อพระคัมภีร์ในมัทธิว 8:17 “ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป” สื่อให้เห็นว่าพวกเขาน่าจะรู้จัก 1 เปโตร 2:24 “ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย”

แต่มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา คริสตจักรอะไร? นั่นก็คือคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งประกอบไปด้วยผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว บางกลุ่มคิดว่าพวกเขาเท่านั้นที่เป็น “คริสตจักร” แต่ไม่ใช่ พวกเขาไม่ใช่พวกเดียวที่ได้เป็นคริสตจักรของพระเยซูคริสต์ พวกเขาเป็นเพียงส่วนหนึ่ง

ผมมีเรื่องจะเล่าให้คุณฟังอีกว่า “คริสตจักรในยุคแรก” ไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากคริสตจักรในปัจจุบันนี้ พระคริสต์ทรงเป็นศิระของคริสตจักรในตอนนั้น พระองค์ก็ยังคงทรงเป็นศิระของคริสตจักรในตอนนี้อยู่ ผมอยู่ในคริสตจักรเดียวกันกับพวกเขา

ผมเคยอ่านเจอสิ่งที่ศาสตราจารย์ของโรงเรียนสอนพระคัมภีร์แห่งหนึ่ง (เป็นคนที่มีการศึกษาสูงแต่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพระคัมภีร์เลย) เขียนไว้ว่า ยากอบ 5:14

เป็นของชาวยิวเท่านั้น

เขาบอกว่ายากอบกำลังกล่าวถึงชาวอิสราเอลสิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายไป เขายังบอกอีกว่า เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาแห่งการรักษาโรคไว้กับชาวยิว พวกเขาจึงสามารถหายโรคได้ในพันธสัญญาใหม่ด้วย แต่ชาวต่างชาติไม่สามารถหายโรคได้ เพราะพวกเขาไม่เคยอยู่ในพันธสัญญา

แต่ข้อนี้บอกว่า “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชย...คริสตจักรมา” ศาสตราจารย์ที่น่าสงสารท่านนี้ไม่รู้เลยว่า มีชาวต่างชาติรวมอยู่ใน “คริสตจักร” ด้วย เพราะ “ทุกคนที่ต้องการเป็นคริสตจักรก็เข้ามาเป็นได้” ดังนั้นการรักษาโรคไม่ได้เป็นของผู้เชื่อชาวยิวเพียงพวกเดียวเท่านั้น แต่เป็นของ “คริสตจักร” ด้วย พระธรรมกาลาเทียเป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทีย และคริสตจักรเหล่านั้นเป็นคริสตจักรของชาวต่างชาติทั้งหมด พระวิญญาณของพระเจ้าได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนผ่านทางอัครทูตเปาโล

พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแข่งสาปแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแข่งสาปเพื่อเรา เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย

- กาลาเทีย 3:13-14

เนื่องจากหนึ่งในคำสาปแช่งแห่งธรรมบัญญัติคือความเจ็บป่วย เราจึงสามารถจัดรูปประโยคของข้อนี้ได้ใหม่ดังนี้ “พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นจากความเจ็บป่วย โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแข่งสาปเพื่อเรา...เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย” พระสิริแด่พระเจ้า!

ตอนที่ผมยังเป็นเด็กนอนป่วยอยู่บนเตียง พอผมได้ศึกษาและพบข้อพระคัมภีร์ดีๆ ที่ให้ความเป็นไปได้แก่ผมว่าผมจะหายดีหรือเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุก็มักจะมีบางคนพูด “นั่นสำหรับชาวยิวเท่านั้น” ตอนนั้นผมไม่ค่อยรู้เรื่อง ผมก็เลยปล่อยให้เขาดับความสว่างนี้ไป

มันน่าแปลกใจใหม่ที่พระเจ้าไม่ต้องการให้ชาวยิวเจ็บป่วย พระองค์ทรงต้องการให้ชาวยิวเจริญรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จ แต่พระองค์กลับต้องการให้คริสตจักร

ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงส่งพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์มาตายแทน
ดำเนินชีวิตด้วยความเจ็บป่วยและทุกข์ทรมานด้วยความเจ็บปวด ความลำเค็ญ
ยากจนข้นแค้นจนแทบไม่มีอะไรจะกิน อยู่ตรงหัวมุมสุดถนนที่ชื่อว่าเกือบไม่รอด
ใกล้ๆ กับซอยที่ชื่อว่าอดๆ อดยากๆ มันคงเป็นเรื่องน่าแปลกใจไหม?

ถ้าเป็นเช่นนั้น พระเยซูมาสิ้นพระชนม์ทำไม? พระบุตรของพระเจ้าตรัสว่า
“เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาป (มนุษย์ที่มีเนื้อหนังเป็นมนุษย์ตาม
ธรรมชาติ) ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ...ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด...พระบิดาของท่าน
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์” (มัทธิว 7:11)

หากคุณมีลูก คุณต้องการให้ลูกๆ ของคุณป่วยและทุกข์ทรมานหรือไม่?
ไม่ต้องการแน่นอน! คุณต้องการให้เขามีชีวิตที่ยากจนอดอยากและเป็นขอทานหรือไม่?
ไม่แน่นอน! ไม่เลย!

คุณพ่อคุณแม่หลายคนทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อให้ลูกๆ มีการศึกษาที่ดีกว่า
พวกเขา เพราะอะไร? เพื่อลูกๆ จะมีชีวิตที่ดีกว่า เพราะพวกเขารักลูก

คุณคิดว่าพระเจ้าทรงรักพวกเราน้อยกว่านี้หรือไม่? พระเยซูตรัสว่าพระองค์
ทรงรักเรามากกว่า

ผมปลื้มปีติเหลือเกินตอนที่ได้รู้เรื่องนี้! ผมยังหยุดตะโกนเพราะความดีใจ
ไม่ได้เลย

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมได้ไปเทศนาในคริสตจักรขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่รัฐเท็กซัส
พระเจ้าก็ตรัสกับผมเกี่ยวกับคำเทศนาสำหรับเช้าวันอาทิตย์ พระองค์ทรงประทาน
คำสอนและข้อพระคัมภีร์ให้แก่ผม

ผมเทศน์เรื่อง “พระองค์ได้ทรงไถ่เราให้พ้นจากคำแช่งสาปแห่งความยากจน
แล้ว” (มีคริสเตียนเฉพาะวันอาทิตย์บางคนมาในวันนั้น เป็นคนที่ไม่ได้มีโอกาส
ได้เทศน์ให้เขาฟังเลยในวันอื่นใดนอกจากวันนั้น และผมก็ต้องการให้พวกเขาารู้ว่ามี
สิ่งใดบ้างที่เป็นของพวกเขา)

หลังจากนั้นศิษยาภิบาลพาผมไปรับประทานอาหารเย็น เขานั่งอยู่ตรงนั้น
ร้องไห้คร่ำครวญ ร้องแล้วร้องอีก และพูดว่า “อาจารย์เฮกิน ผมหวังว่าผมจะเชื่อ

แบบนั้นได้ มันฟังดูดีมากครับ ผมหวังว่าผมจะเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้ผมมีอะไรบางอย่างในชีวิตนี้”

ผมบอกเขาว่า “สาธุการพระเจ้าที่ผมเชื่อได้! มันอยู่ในหนังสือของพระองค์ และพระองค์ทรงต้องการให้ผมมีในสิ่งที่พระองค์ได้จ่ายราคาซื้อไปแล้ว”

ศิษยาภิบาลที่น่าสงสารท่านนี้ไม่เคยมีอะไรในชีวิตเลยนอกจากความเจ็บป่วย โรคภัย ความยากจน โศกนาฏกรรมและหนี้สิน เขาต้องการเชื่อตามนั้นแต่เขาเชื่อไม่ได้ ทำไมเขาจึงเชื่อไม่ได้? เพราะเขามองอยู่กับศาสนา ถูกล้างสมองด้วยคำสอนตามศาสนาแทนที่จะถูกสอนด้วยพันธสัญญาใหม่ เขาไม่สามารถเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแบบนั้นได้ เขาไม่สามารถเชื่อได้ว่าพระบิดาในสวรรค์ทรงเป็นพระบิดาแบบนั้น ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็น พระองค์ทรงเป็น พระองค์ทรงเป็น

ในอิสยาห์บทที่ 53 ทำให้เราเห็นภาพของพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมาคือองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ในภาษาฮีบรูได้กล่าวไว้แบบนี้

“ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเจ็บปวดและค้ำเค้นเคียงกับความเจ็บไข้ และเป็นดั่งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่นและเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกดี คือพระเจ้าทรงโอบดีและข่มใจ แต่ท่านบาดเจ็บเพราะความทรยศ (ความละเมิดหรือความบาป) ของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมบูรณนั้นตกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี - อิสยาห์ 53:3-6

(ฉบับการแปลของดร.เลสเซอร์)

เราคือผู้ที่ทรยศ เราคือผู้ที่ทำบาป สิ่งเหล่านี้ควรเกิดขึ้นกับเรา ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เกี่ยวข้องกับความเจ็บป่วยและปัญหาบาปต่างๆ ที่คริสตจักรกับโลกนี้กำลังเผชิญหน้าอยู่ในปัจจุบัน

เห็นไหมครับ พระเจ้าทรงจัดการกับวิญญาณ ความคิดจิตใจ และร่างกายของมนุษย์ตอนที่พระองค์ทรงเอาความบาปผิดและการล่วงละเมิดของเราไว้ที่พระเยซู ดังที่มัทธิวได้บอกไว้ว่า “ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป” (มัทธิว 8:17) ข้อนี้อยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ นี่คือนิยามพันธสัญญาใหม่

การรักษารอคเป็นของเราในพันธสัญญาใหม่

ให้เรากลับไปดูในยากอบ 5:14-15 อีกครั้ง “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือจงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขาและเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค...”

ข้อนี้ไม่ได้พูดถึงความรอด เพราะบอกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค”

แต่ยังไม่หมดเท่านั้น! ผมอยากให้คุณเห็นบางสิ่งที่เราเคยมองข้ามไปในตอนปลายของข้อที่ 15 “...และถ้าเขาได้กระทำการบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้”

ถ้าเขาได้กระทำอะไร?

ทำบาป

เคยมีคนบอกผมว่า “พระเจ้าจะไม่รักษาคณนั้นหรอก เขาไปทำบาปมา เขาทำผิด ฉันรู้ว่าพระเจ้าจะไม่รักษาเขา”

แต่ผมอธิษฐานให้คนนั้นและเขาหายดี

เคยมีคนบอกว่า “อาจารย์เฮกินคนนั้นต้องไม่ได้มาจากพระเจ้าแน่ๆ เพราะเขาอธิษฐานเพื่อคนนั้นและเขาหาย แต่ฉันรู้ว่าคนนั้นทำบาป” แต่พวกเขาไม่รู้บ้างไหมว่าคนนั้นกลับใจใหม่แล้ว?

พระเมตตาของพระเจ้าทำให้ผมประหลาดใจ

หลายปีที่แล้ว มีคนที่ผมคิดว่าเขาจะไม่หายโรคแน่นอนกลับหายดี แต่มีสมาชิกดี ๆ ในคริสตจักรบางคนที่ผมแน่ใจว่าเขาจะหายโรคแน่นอนกลับไม่หาย ตอนนั้นผมเกือบจะกล่าวหาพระเจ้าว่า “พระเจ้า ทำไมพระองค์ไม่รักษาคณนั้น”

หลานสาวคนที่สองของเราเกิดตอนที่ผมจัดงานประชุมอยู่ที่ทางใต้ของรัฐเท็กซัส ภรรยาของผมเดินทางกลับบ้านเพื่อมาอยู่กับลูกสาวของเรา และผมต้องพันผ้าอยู่คนเดียว ในสัปดาห์แรกของงานประชุมนั้นไร่ซึ่งชีวิตชีวา นั่นเป็นหนึ่งในสถานการณ์ที่ลำบากที่สุดในชีวิตของผมก็ว่าได้

ช่วงคืนวันอังคารของสัปดาห์ที่สอง พระวิญญูญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนเหนือชายคนหนึ่ง มีถ้อยคำอันประจักษ์ด้วยความรู้สำแดงผ่านเขา มีการรักษารอค

เกิดขึ้น พระวิญญูณทรงใช้บางคนพูดภาษาแปลกๆ และแปลภาษานั้น แต่พระเจ้าทรงใช้ชายคนนั้นเป็นจุดเริ่มต้น

ผมบอกกับตัวเองตอนที่นั่งอยู่บนเวทีว่า *นี่แหละคือจุดเปลี่ยน และจะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ* และก็เป็นอย่างนั้นจริง ครึ่งสุดท้ายของการจัดงานต่างจากครึ่งแรก โดยสิ้นเชิงเหมือนกลางวันกับกลางคืน พระเจ้าทรงอวยพระพรอย่างวัดไม่ได้ มีสิ่งยิ่งใหญ่มากมายเกิดขึ้น ผมเห็นคนมากมายหายดี

ผมพักอยู่ในรถบ้านขนาดเล็ก ผมดูข่าวตอนสี่ทุ่ม เมื่อข่าวจบก็ปิดโทรทัศน์และเข้านอน แต่มีบางอย่างกวนใจผมอยู่เรื่อยๆ

คือว่าผมขับรถไปตามถนนสายหลักของเมืองนั้นในวันเดียวกันนั้น และผมได้เห็นผู้ชายคนที่พระเจ้าทรงใช้อย่างยิ่งใหญ่เข้าไปในซอยมืดๆ เมื่อมีอะไรแบบนี้เกิดขึ้น ความคิดของคุณก็เตลิดไป คุณคิดว่าเขาไปทำอะไรในนั้น? จากนั้นมารก็ใส่ความคิดต่างๆ ให้คุณ!

ผมวนรถกลับมาอีกครั้ง เขาก็ยังอยู่ที่เดิม ผมไม่รู้ว่าเขาจะอยู่นานขนาดไหน เมื่อผมล้มตัวลงนอนและพยายามข่มตาให้หลับ ความคิดก็เข้ามาในหัวของ ผมตลอดว่า ทำไมพระเจ้าทรงใช้คนนั้น? หลายวันก่อนหน้านั้นผมเคยได้ยินเขาพูดบางอย่างที่ไม่ค่อยเหมาะสม สิ่งที่เขาพูดก็เข้ามาในความคิดของผมด้วย

ผมนอนกระสับกระส่ายอยู่ 30 นาที (ภรรยาผมบอกคุณได้ว่าตามปกติแล้วผมจะหลับทันทีที่หัวถึงหมอน)

ในที่สุดผมต้องลุกขึ้นนั่งบนเตียงและพูดว่า “ก็! ได้! พระเจ้า ก็! ได้! ลูกจะถามพระองค์ว่า *ทำไมพระองค์ทรงใช้ผู้ชายคนนั้น?* พระองค์ไม่เห็นอย่างที่ลูกเห็นหรือว่าเขาเข้าไปในซอยมืดๆ แบบนั้น? พระองค์ไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดอย่างที่ลูกได้ยินหรือ?”

ลูกรู้ว่าที่เกิดขึ้นในคืนนี้เป็นพระองค์ ลูกรู้จักพระวิญญูณของพระเจ้า ลูกรู้ว่าพระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งต่างๆ ให้กับเขา พระองค์ได้ทำงานผ่านเขาในเรื่องการรักษาโรค ลูกเห็นการอัศจรรย์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาของลูกเองเลย

แต่ทำไมพระองค์ไม่ใช่คุณยายอายุ 80 คนนั้น เธออยู่ในทางของพระองค์มาเกือบ 50 ปีแล้ว เธอเต็มล้นด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ มีชีวิตที่สะอาด บริสุทธิ์

ไม่ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งไม่ดี....หรือถ้าพระองค์ไม่ต้องการ ใช้ผู้หญิงคนนี้ ทำไมพระองค์
ไม่ใช้.....(ผมใส่ชื่อคนอื่น ๆ อีกสองสามคนลงไป) แทน”

ผมโค้งอกเมื่อพูดจบ ผมรอให้พระองค์ตอบ ผมได้ยินลึกๆภายในผม มัน
โดนผมมากเหมือนกับมีใครมาชกท้องผม ผมกุมท้องของผมไว้

พระองค์ได้ตรัสว่า “ปัญหาของเจ้าคือ เจ้าไม่เชื่อในคำเทศนาของตัวเอง”

ผมพยายามปกป้องตัวเอง ผมพูดว่า “พระเจ้า พระองค์พูดอะไร มันเจ็บปวด
เพราะอะไร ลูกเป็นคนยึดติดกับถ้อยคำของพระองค์ ลูกเชื่อถ้อยคำพระองค์”

“ไม่ใช่” พระองค์ตรัสว่า “เจ้าไม่ได้เป็นแบบนั้น”

พระองค์ตรัสว่า “เมื่อเช้าวันก่อนเจ้าสอนจากอิสยาห์ 43 ที่เราพูดว่า
‘เราคือพระองค์นั้น ผู้ลบล้างความทรยศของเจ้า ด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่
จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้’ ” (ข้อ 25, 26)

พระองค์ตรัสว่า “เจ้าอาจจะเห็นผู้ชายคนนั้นเข้าไปในสถานที่นั้น แต่เจ้า
ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนที่เขาเห็นสภาพของที่นี่ เขากำลังจะเข้าไป เขาพูดว่า
‘พระเจ้าที่รัก เกิดอะไรขึ้นกับลูก? ลูกไม่ได้ตั้งใจที่จะเข้าไปในนี้ พระเจ้าขอพระองค์
ทรงโปรดอภัยให้ลูกด้วย’ และเราก็ไม่จดจำความผิดของเขาเลย”

(และพระองค์ก็ไม่ทรงจดจำจริงๆ ไซ้ใหม่? เห็นไหมครับ เราจดจำความบาป
ของคน แต่พระเจ้าไม่ทรงจดจำ คุณอาจจะถามว่าแล้วพระองค์ทรงลืมได้อย่างไร
ผมไม่รู้ คุณไปถามพระองค์แล้วกัน ส่วนผมเองไม่อยากจะรู้ ผมแค่เชื่อเท่านั้น)

พระองค์ตรัสกับผมว่า “เจ้าถามเราว่าทำไมเราไม่ใช่คุณยายคนนั้น สิ่ง
ที่เจ้าไม่รู้เกี่ยวกับคุณยายที่ทำตัวแสนดีคนนั้นก็คือ เธอไม่เชื่อฟังมาเป็นเวลา 40 ปีแล้ว
เจ้ามองไม่ออกหรอก เราได้พูดกับเธอให้ทำบางอย่างมา 40 ปีแล้ว และเธอก็ไม่ยอม
เธอมาโบสถ์, ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องและภายนอกดูดี แต่ผู้ชายคนนั้นที่ทำผิด
แต่เขาได้กลับใจใหม่ เราเองไม่จดจำความผิดบาปของเขาเลย”

ผมพูดว่า “ขอขอบคุณพระเจ้า ขอพระองค์ทรงใช้เขาหากพระองค์ทรงต้องการ
ลูกไม่มีปัญหา ลูกจะเชื่อในสิ่งที่ลูกเทศน์” ผมจึงเอนตัวนอนและหลับได้อย่างสบายใจ

เห็นไหมครับ บางครั้งคนพูดว่า “คุณรู้ไหมว่านั่นไม่ใช่พระเจ้า คนนั้น
เคยเป็นแบบนี้ หรือไม่กี่ผู้หญิงคนนั้นเคยทำแบบนี้มาก่อน พระเจ้าไม่สามารถ

ทรงรักษาคุณให้หายเถอะครับ”

ผมวางมือให้เขา เขาไม่ตาย เขาทำงานได้จนอายุ 75 ปี และผมได้ข่าวว่า เขายังมีชีวิตอยู่ เขาปล่อยให้มารมาหลอกเขาว่าเขาพลาดไป

ผมไม่ได้กำลังหนุ่ใจให้คนทำผิดหรือทำบาป แต่ผมจะไม่ปล่อยให้มารมา ปล้นเอาการรักษาโรคจากคุณไปเพียงเพราะคุณเคยทำพลาด

มีคนถามว่า “อาจารย์เฮกิน ถ้าการรักษาโรคเป็นของเราแล้ว ทำไมคริสตจักรของเราจึงไม่ได้รับ” ผมจะบอกคุณให้ว่าเพราะอะไร เพราะคุณไม่เทศน์เรื่องนี้ ในโบสถ์ของคุณเอง

แม้ว่าการรักษาโรคเป็นของเราแล้วและพระเยซูได้ทรงซื้อไว้เพื่อเรา แต่มัน จะไม่ได้ตกลงมาใส่เราเหมือนผลไม้สุกที่หล่นลงมาจากต้น เรื่องความรอดก็เช่น เดียวกัน

คุณเคยหยุดคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างไหม พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา อย่างเดียวเท่านั้น พระองค์ได้ทรงหลังพระโลหิต สิ้นพระชนม์และชดใช้เพื่อไถ่ ทุกคนในโลกนี้

ความรอด...การบังเกิดใหม่...การชำระบาป...เป็นของคนโสเภณีที่เลวร้าย ที่สุดที่เดินอยู่ตามข้างถนนในเมืองมากพอ ๆ กับที่เป็นของคุณ แล้วทำไมเธอจึง ไม่ได้รับ ถ้าเป็นแบบนั้น ทำไมพระพรเหล่านั้นยังไม่ได้เป็นของเธอ?

เพราะการทรงไถ่ไม่ได้ “หล่น” ลงมาใส่คุณได้เอง แม้การทรงไถ่นั้น จะเป็นของคุณแล้ว คุณต้องทำบางอย่างกับการทรงไถ่ด้วย คุณสามารถรับไว้หรือ ปฏิเสธไปก็ได้ คุณไม่ใช่หุ่นยนต์ พระเจ้าไม่ทรงยึดเยียดพระพรให้คุณ

พระเยซูตรัสว่า “*เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่ มนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ*” (มาระโก 16:15,16)

แม้ว่าเราจะบังเกิดใหม่แล้วก็ตาม แต่เราก็มียังมีอิสระในด้านศีลธรรมอยู่ดี เราไม่ได้กลายเป็นเครื่องจักร ผมเกิดและโตมาแบบกลุ่มแบ็บติสต์ได้ ผมได้ยิน คนเทศน์เรื่องการบังเกิดใหม่มาตลอดชีวิตผมเข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรและรับบัพติศมา ในน้ำตอน 9 ขวบ หลายคนในโบสถ์พลาดไปเพราะคิดว่าความเป็นสมาชิกคริสตจักร

คือการบังเกิดใหม่แล้ว

สมัยวัยรุ่น ตอนที่นอนป่วยอยู่บนเตียง ผมจึงตระหนักว่าผมยังไม่รอด ผมไม่เคยรอดเลย และผมก็ไม่รู้จักพระเจ้า แต่เพราะเคยได้ยินคำเทศน์เรื่อง ความรอดและรู้ว่าพระเจ้าจะทรงอภัยให้ผม ผมจึงร้องต่อพระเจ้าในพระนามพระเยซู มันเหมือนกับมีอะไรหนักสองตันกึ่งออกจากอกผม มีสันติสุขเข้ามาทันที ผมพูดจริงๆ เข้ามาตอนนั้นเลย ตอนนั้นผมไม่สนเลยว่าจะจะเป็นหรือตาย ผมมีความสุขมาก

ทำไมการรักษาโรคจึงไม่ “หล่น” ใ้ผมเลยถ้าการรักษามีไว้เพื่อผม ตอนนั้น ผมรู้แต่เรื่องความรอด เป็นเรื่องเดียวในพระคัมภีร์ที่ผมได้ยิน ผมไม่สามารถเชื่อเกินกว่านั้นได้

เห็นใหม่ครับ ผมปิดประตูใ้พระเจ้า ผมพูดด้วยความถ่อมใจจริงๆ ผมไม่รู้จะหาคำพูดไหนที่อธิบายได้ดีกว่านี้ พระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นสุภาพบุรุษที่แท้จริง พระองค์จะไม่ทรงยึดเยียดสิ่งใดใ้คุณ

มารไม่ใช่สุภาพบุรุษ ถ้าเปิดประตูใ้มันกว้างแค่นี้เดียว มันจะแอบย่องเข้ามาทันที วิญญาณชั่วสมุนของมันผลักดันและบังคับใ้คนทำสิ่งต่างๆ คุณจะเห็นเรื่องแบบนี้ใ้ได้ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่มีวันบังคับ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอ่อนสุภาพ คุณจะไม่เห็นที่ใดในพระคัมภีร์ที่บอกว่าพระวิญญาณทรงบังคับใคร พระวิญญาณทรงนำผู้คน “เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8:14) พระวิญญาณจะทรงนำคุณ แต่ขึ้นอยู่กับคุณว่าจะตามหรือไม่

ผมไม่รู้เรื่องนั้น ด้วยเหตุนี้ ผมจึงป่วยอยู่ถึง 16 เดือนกว่าจะใ้ได้รับพระวจนะของพระเจ้าและรู้ว่ามีอะไรเป็นของผมแล้วบ้าง

อย่างไรก็ตาม ผมไม่เคยสงสัย ไม่เคยมีความคิดแบบนั้นเข้ามาในหัวของผม ความคิดที่ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงอภัยความบาปของผมและช่วยใ้ผมรอด ชำระผม ใ้สะอาดและสร้างผมใ้เป็นคนใหม่ ผมไม่เข้าใจคนที่สงสัยในความรอดของตัวเอง ผมไม่เคยมีแม้แต่เงาแห่งความสงสัยเกี่ยวกับความรอดของผมเลยนับตั้งแต่วันที่ 22 เมษายน ค.ศ. 1933 วันที่ผมรอดในห้องนอนของผมเองที่บ้านเลขที่ 405

ถนนนอร์ธคอลเลจ เมืองแมคคินนี รัฐเท็กซัส

มารู้ว่าไม่ควรเอาเรื่องนี้มาคุยกับผม มันรู้ว่าผมจะรีบไต่ถามไปด้วยคมดาบจากพระวณะของพระเจ้าทันที

ผมค่อยๆ เห็นสิ่งที่พระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรค ผมใช้เวลาานกว่าจะเห็นได้ นานถึง 16 เดือน เพราะไม่เคยมีใครสอนผมว่ามีการรักษาโรคอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย

ไม่มีใครเคยบอกผมว่าการบังเกิดใหม่จบสิ้นไปแล้ว แต่มีคนบอกผมว่าการรักษาโรคและการอัศจรรย์จบสิ้นไปแล้ว

แต่ผมเข้าไปดูในพระคัมภีร์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับหนังสือเล่มนี้ ผมยังจำวัน เวลา ปี เดือนเหล่านั้นที่ต้องนอนป่วยบนเตียงได้ ผมเคยนอนหลับไปแบบมีพระคัมภีร์แนบอก

หลังจากที่นอนป่วยอยู่บนเตียงเกือบหนึ่งปี ผมไปถึงจุดที่ผมอ่านหนังสือได้ทั้งวันถ้าผมอยากอ่าน ครอบครัวของผมเริ่มเป็นห่วงกับเรื่องนี้ พวกเขารักผม แต่พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ผมกำลังศึกษาอยู่ ผมเริ่มพูดคุยบางสิ่งที่ผมเห็นในพระคัมภีร์ พวกเขาบอกว่า “ไม่! มันไม่ใช่สำหรับปัจจุบันนี้หรอกลูก”

ผมจึงเก็บถ้อยคำเหล่านั้นที่ได้จากพระคัมภีร์ไว้กับตัวและอยู่กับพระวณะเราซึ่งเป็นแบบดิสทิมคิตีประจำใจว่า “พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไร ฉันเชื่ออย่างนั้นและจบเท่านั้นพอ”

ครอบครัวของผมเชิญคุณหมอมาตรวจผมที่บ้าน (ในปี ค.ศ. 1934 พวกหมอยังคงรักษาตามบ้านอยู่) ตอนที่เขาเข้ามา ผมมีพระคัมภีร์กางอยู่บนเตียงและกำลังเขียนบันทึกบางอย่างอยู่

คุณหมอบอกว่า “ผมไม่เจอคุณนานแล้ว จริงๆ ผมต้องไปตรวจอีกที่หนึ่งพอดีผ่านมาทางนี้ เลยแวะมาเยี่ยม” ผมไม่รู้มาก่อนว่าคุณหมอจะมา แต่พวกเขาหลอกผมไม่ได้ ผมรู้ว่าครอบครัวของผมเชิญเขามา

เขาตรวจร่างกายผม และชี้ไปที่พระคัมภีร์บนเตียงพูดว่า “ช่วงนี้เธออ่านหนังสือเยอะไหม”

ผมตอบว่า “ผมก็อ่านเล่มนั้นอยู่เล่มเดียว”

คุณหมอลถามว่า “แล้วเธออ่านหนังสือการ์ตูนใหม่”

ผมตอบว่า “ไม่ครับคุณหมอ ผมไม่มีเวลา”

ผมรู้ว่าเขาคงคิดว่าผมปัญญาอ่อนหรือเปล่า เพราะผมต้องนอนป่วยอยู่ วันละ 24 ชั่วโมง แต่กลับบอกว่าไม่มีเวลาอ่านหนังสือการ์ตูน แต่สิ่งที่ผมหมายถึงก็คือ “ผมจะไม่เสียเวลาไปอ่านการ์ตูนหรอก ไม่มีเวลาทำแบบนั้น”

คุณหมอลถามต่อว่า “แล้วเธออ่านหนังสือกีฬาใหม่”

(ตอนนี้ผมอ่าน แต่ตอนนั้นไม่ได้อ่าน)

ผมตอบว่า “ไม่ครับ ผมไม่เคยอ่านหนังสือกีฬา ผมไม่มีเวลา”

“แล้วเธออ่านหนังสือพิมพ์ใหม่”

ผมตอบอีกว่า “ไม่ครับ นาน ๆ ทีผมก็ขำเรื่องอ่านข่าวที่พาดหัวบ้างเวลามีคนอ่านหนังสือพิมพ์ในห้อง ผมไม่มีเวลาหรอกครับ”

คุณหมอลถามอีกว่า “แล้วเธออ่านนิยายอะไรใหม่”

ผมตอบว่า “ไม่ครับ ผมไม่มีเวลา”

“ถ้าอย่างนั้น...” เขาพูดต่อว่า “เธออ่านพระคัมภีร์ได้นะ ไม่เป็นไร แต่ถ้าเธออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งตลอดเวลา เธอจะกลายเป็นคนบ้าคลั่งได้”

ผมดีใจที่ผมเป็น! สรรเสริญพระเจ้า! ผมดีใจที่ผมเป็น! ผมกลายเป็นคนบ้าคลั่ง! แม้จะผ่านไป 60 ปี ผมก็ยังคลั่งอยู่ ผมคุยกับคุณหมอคคนนั้น 60 ปีที่แล้ว และผมก็*ยังคงอยู่*

แต่ผมจะบอกคุณอย่างหนึ่ง การเป็นคนบ้านั่นแหละที่ทำให้ผมหายจากการเดินไม่ได้ หายจากโรคเลือดที่รักษาไม่ได้ ทำให้ผมหายจากโรคเกี่ยวกับหัวใจด้วย

ช่วงเวลาที่ผ่านมามีเคยอ่านหนังสือมาหลายประเภท แต่หนังสือ นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ไม่สามารถช่วยอะไรผมได้เลยตอนที่ผมป่วย ผมรู้ว่าสิ่งที่ผมจำเป็นต้องแสวงหาอยู่ในพระวาทะ ดังนั้นผมจึงให้พระวาทะมาเป็นอันดับแรก

และเมื่อผมเห็นสิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้เกี่ยวกับการรักษาโรค ความคิดที่ว่าผมอาจจะไม่หายก็ได้ไม่เคยเข้ามาในหัวของผมเลย ผมไม่เคยสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยเห็นไหม เมื่อคุณเข้าไปในพระวาทะของพระเจ้า ความสงสัยก็อันตรธานหายไป

ถ้าคุณมีความสงสัย นั่นก็เพราะคุณยังไม่หยั่งรากมั่นคงในพระวาทะ ให้

พระวจนะของพระเจ้ามีอำนาจสูงสุด พุดง่าย ๆ ก็คือ เป็นศาลสูงสุดที่คุณสามารถร้องอุทธรณ์ขอความช่วยเหลือได้

ดังนั้น คุณจึงเห็นแล้วว่า การรักษาโรคไม่ได้หั่นใส่คนได้โดยอัตโนมัติ เหมือนกับความรอดที่ไม่ได้หั่นใส่คนได้โดยอัตโนมัติ ให้เทศน์พระวจนะเท่านั้น “ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า” (โรม 10:17)

หลายปีก่อน มีนักเทศน์ท่านหนึ่งเคยบอกผมว่า “ผมได้ค้นพบบางอย่างคือเมื่อผมเทศน์แต่เรื่องความรอด คริสตจักรก็เต็มไปด้วยผู้คนที่รอด และแน่นอนว่าพวกเขาจำเป็นต้องได้รับความรอด นั่นเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว นั่นเป็นสิ่งแรก แต่ไม่ค่อยมีคนรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่าไรนัก ผมคิดไม่ออกว่าเพราะอะไร”

“จากนั้น ผมก็เลยเริ่มเทศน์เรื่องการรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขาที่ได้รับการเติมเต็มในพระวิญญาณกัน บางคนได้รับก่อนที่จะออกมาด้านหน้าเสื่ออีก บางคนได้รับที่บ้าน บางคนได้รับตอนขับรถอยู่ บางคนได้รับตอนกำลังมาโบสถ์ ผมเพียงแค่เทศน์ต่อไปเรื่อย ๆ จนกว่าทุกคนในโบสถ์จะได้รับการบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“แล้วก็มีความคิดผุดขึ้นมาว่า *เวลามีคนเข้ามาขอให้ผมเจิมพวกเขาด้วยน้ำมันและวางมือให้เพื่อการรักษาโรค ผมก็ทำให้ แต่ผมไม่ได้เทศน์เกี่ยวกับเรื่องนี้เลย*”

“เราไม่ค่อยมีคนได้รับการรักษาโรคเท่าไรนัก” ศิษยาภิบาลท่านนั้นเล่าให้ฟังว่า “ผมก็เลยเริ่มเทศน์เกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรคอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง และเมื่อผมเริ่มเทศน์เรื่องนี้ คนก็เริ่มหายโรค”

นั่นคือวิธีที่ทำให้เกิดความเชื่อ “การคลีคลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง” (สดุดี 119:130) เมื่อเราศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เราจะพบว่า การรักษาโรคเป็นของเรา

4. มีหลายวิธีในพระวาทะที่ทำให้รับการรักษาโรคได้

4. มีหลายวิธีในพระวาทะที่ทำให้รับการรักษาโรคได้

เพราะความเชื่อของทุกคนไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกัน พระเจ้าจึงได้ทรงจัดเตรียมไว้เจ็ดวิธีที่เราสามารถรับการรักษาโรคทางร่างกายของเราได้โดยผ่านทางพระวาทะของพระเจ้า พระเจ้าไม่ได้ทรงละทิ้งเราไว้ให้เปล่าเปลี่ยว ถ้าเราไม่สามารถพบกับพระองค์ได้ในระดับของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงลงมาเพื่อพบเราในระดับของเรา

(1) ใช้พระนามของพระเยซูต่อต้านมาร สิ่งในพระนามพระเยซูให้โรคภัยไข้เจ็บและความเจ็บป่วยทุกอย่างออกไป

ในพระธรรมกิจการตลอดทั้งเล่ม เหล่าอัครทูตไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วย แต่พวกเขาสั่งให้คนเหล่านั้นลุกขึ้นและเดินไป ตอนที่เปโตรและยอห์นปรนนิบัติชายง่อยที่ประตูงาม (กิจการ 3) พวกเขา “สั่ง” ในพระนามพระเยซู (ภาษากรีกใช้คำนี้) ชายคนนั้นจึงลุกขึ้นและเดินได้

คุณมีสิทธิ์ “สั่ง” ให้คนหายโรคได้ในพระนามพระเยซู คุณไม่ได้สั่งพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทำให้เขาป่วยอยู่แล้ว แต่คุณกำลังสั่งมารให้ปล่อยคนเหล่านั้นในพระนามพระเยซู

พระเยซูตรัสว่า “...โดยนามของเรา...เขาจะวางมือให้คนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายโรค” (มาระโก 16:17-18 อมตธรรม) “โดยนามของเรา พวกเขาจะทำได้” ฮาเลลูยา มีฤทธิ์เดชอยู่ในพระนาม

ผมสังเกตว่าเมื่อผมใช้วิธีอื่นๆ ในการจัดการกับมาร ผมบอกมันว่า “ฉันสั่ง

ด้วยสิทธิของฉันในพระนามพระเยซู!” มันจะรีบออกไปเหมือนโดนยิง พวกมารกลัวพระนามนั้นเพราะพระเยซูเอาชนะมันไปแล้ว พระองค์ทรงประจานมันอย่างเปิดเผยอย่างที่พระคัมภีร์ได้บอกไว้ (โคโลสี 2:15)

อีกสิ่งหนึ่งที่คุณสามารถทำได้คือการใช้พระนามพระเยซูปลดอำนาจของมารเหนือคนที่คุณรัก คุณไม่สามารถทำให้พวกเขาต้อนรับพระเยซูได้ แต่คุณสามารถทำให้เขาต้อนรับพระเยซูได้ง่ายขึ้นเมื่อคุณปลดอำนาจของมาร

พวกเราหลายคนถูกเลี้ยงดูมาในคริสตจักรที่ล้างสมองด้วยศาสนาแทนที่จะสอนตามพันธสัญญาใหม่ บางครั้งผมพบว่าตัวเองก็หันกลับไปอธิษฐานซ้ำๆ ตามที่ถูกสอนมา อธิษฐานเพื่อเรื่องเดิมๆ วันแล้ววันเล่า คืบแล้วคืบแล้ว ทันใดนั้นเองผมก็ตระหนักว่า: *เดี๋ยวก่อน! ผมรู้วิธีที่ดีกว่านี้! มันไม่ใช่วิธีที่ควรอธิษฐาน มันไม่ได้ผล มันไม่ได้เป็นไปตามพระคัมภีร์ นั่นเป็นเพียงขยะทางศาสนาเท่านั้น!*

ให้เรารู้ว่าอะไรเป็นของเราแล้วบ้าง ให้เรารู้ว่าพระนามของพระเยซูเป็นของเราในยุคนี้พอๆ กับที่เป็นของคริสเตียนในศตวรรษแรก สรรเสริญพระเจ้า เรามีสิทธิใช้พระนามพระเยซู

มีฤทธิ์อำนาจในพระนามพระเยซูมากพอๆ กับที่มีในพระเยซูตอนที่พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นบนโลกนี้

มีการรักษาในพระนามนั้น

มีการช่วยกู้ในพระนามนั้น

พระนามนั้นเป็นของเรา แต่พระนามนี้จะไม่ทำงานอย่างเกิดผลจนกว่าเราจะใช้พระนาม

พระนามพระเยซูเป็นกุญแจที่ไขประตูสู่ความเป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้

พระนามพระเยซูเป็นกุญแจที่ไขประตูสู่ความเหนือธรรมชาติ

ไม่ใช่นามของผม ไม่ใช่นามของคุณ แต่เป็นพระนามของพระองค์

จำสิ่งที่เปโตรกล่าวแก่ฝูงชนที่มารวมตัวกันหลังจากที่ชายง่อยได้รับการรักษาให้หายที่ประตูงามได้ไหม? *“...ไหนท่านพากันประหลาดใจด้วยเรื่องของคนนี้ เข้มันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความชอบธรรมของเราเอง”* (กิจการ 3:12) พวกเขาไม่ได้เป็นคนรักษา พวกเขาไม่มีฤทธิ์อำนาจใดๆ

บางคน จะพูดว่า “แต่พวกเขาเป็นอัครทูต”

นั่นคือสิ่งที่เปโตรอธิบาย เขากล่าวว่า “*โดยความเชื่อในพระนาม — พระนามพระเยซู — ได้กระทำให้คนนี่ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักกำลังขึ้น... (และ) ได้กระทำให้คนนี่หายเป็นปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย*” (กิจการ 3:16)

พระสิริแต่พระเจ้า! ฮาเลลูยา! พระนามนั้นเป็นของเรา ให้เราใช้พระนามนั้น!

(2) *อธิษฐานขอการรักษาโรคต่อพระบิดาในพระนามของพระเยซู*

ในวันนั้น ท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่านในนามของเรา แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

- ยอห์น 16:23,24

ให้ทำเครื่องหมายเน้นข้อนี้ไว้ในพระคัมภีร์ของคุณ อย่าปล่อยให้ข้อนี้หนีไปจากคุณ

ตอนที่พระเยซูตรัสว่า “ในวันนั้น ท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก” พระองค์กำลังตรัสถึงวันไหน? พระองค์กำลังตรัสถึงวันที่เรากำลังมีชีวิตอยู่ตอนนี้ การอธิษฐานขอต่อพระบิดาในพระนามพระเยซูเป็นของเราตอนนี้ — ในวันนี้

พระเยซูตรัสไว้ก่อนที่พระองค์จะเสด็จไปสิ้นพระชนม์บนกางเขน เป็นขึ้นจากความตาย เสด็จขึ้นสู่ที่สูง ประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา หลังรุ่งอรุณของวันใหม่และเราได้เข้าสู่พันธสัญญาใหม่

ให้สังเกตในข้อที่ 24 ได้กล่าวไว้ว่า “*แม้จนบัดนี้ ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา*” แม้จนบัดนี้หมายถึงจนถึงตอนนี้ จนถึงเวลานี้ ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา

เห็นไหมครับ มันไม่มีประโยชน์ต่อเหล่าสาวกหรือผู้ใดเลยที่จะขอต่อพระบิดาในพระนามของพระเยซูตอนที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ เพราะภายใต้พันธสัญญาเดิมพวกเขาอธิษฐานขอต่อพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ

แต่ไม่นานก่อนที่พระเยซูจะจากไป พระองค์ทรงเปลี่ยนวิธีอธิษฐานของ

เหล่าสาวก ช่วงรอยต่อที่พันธสัญญาเดิมกำลังจะหมดไป และพันธสัญญาใหม่เข้ามา พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกให้อธิษฐานตามที่เราเรียกว่า “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” พระองค์ไม่ได้สอนให้เราอธิษฐานแบบนี้ คุณเคยหยุดคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างหรือไม่? พระองค์ทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานแบบนี้

ผมไม่ได้พูดว่าคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สวยงาม ผมไม่ได้พูดว่าเราไม่สามารถเรียนรู้อะไรจากคำอธิษฐานนี้ได้เลย เพราะที่จริงแล้วเราสามารถเรียนรู้ได้จากคำอธิษฐานนี้อย่างมากมาย แต่มีพระนามพระเยซูอยู่ตรงไหนของคำอธิษฐานนี้? พวกเขาไม่ได้อธิษฐานอะไรในพระนามพระเยซูสักอย่างเดียวใช่หรือไม่? พวกเขาไม่ได้ทูลขออะไรสักอย่างเดียวในพระนามพระเยซูใช่หรือไม่? *นี่ไม่ใช่คำอธิษฐานของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่!* ไม่ใช่มาตรฐานของการอธิษฐานในพันธสัญญาใหม่

ตรงนี้เป็นยอห์นบทที่ 16 มีบางอย่างที่เราจำเป็นต้องเห็น ไม่นานก่อนที่พระเยซูจะจากไป พระองค์ได้ทรงเปลี่ยนวิธีอธิษฐาน ภายใต้พันธสัญญาใหม่ระหว่างพระเจ้าและคริสตจักร เราเข้ามาหาพระเจ้าได้โดยพระเยซูคริสต์ (เหตุผลหนึ่งที่เราพลาดไปครั้งใหญ่ก็เพราะเราพยายามอธิษฐานเหมือนอย่างพวกเขาในสมัยพันธสัญญาเดิม)

สังเกตพระเยซูยังตรัสอีกว่า **“จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม”** แนนอน นี่รวมถึงการอธิษฐานทั้งหมด แต่ก็ยังรวมถึงการอธิษฐานขอการรักษาโรคด้วย คุณจะชื่นชมยินดีได้อย่างไรหากคนที่คุณรักป่วยอยู่ที่บ้าน? มันคงเป็นไปได้เลยใช่ไหม?

หากเราได้รับคำตอบในการอธิษฐานมากขึ้น เราก็จะมีความชื่นชมยินดีมากขึ้น และถ้าความชื่นชมยินดีของเราปรากฏออกไปมากขึ้น เราจะทำให้ผู้คนรอดได้มากขึ้น การรักษาโรคเกี่ยวพันกับการอธิษฐานนี้ เรามีสิทธิ์ที่จะขอการรักษาโรคในพระนามของพระเยซู พระเจ้าทรงฟังและตอบคำอธิษฐานของเรา

(3) อธิษฐานเห็นพ้องต้องกันตามหลักการในมัทธิว 18:19

...ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกัน ที่ไหนๆ ในนามของเราเราจะอยู่ที่ท่ามกลางเขาที่นั่น

บ่อยครั้งที่เรานำข้อ 20 ออกจากบริบทและมาใช้สำหรับการประชุมในคริสตจักรของเราเท่านั้น แต่จริงๆ แล้วข้อนี้ไม่ได้กล่าวไว้แบบนั้น เห็นไหมครับว่า ข้อที่ 19 และ 20 จะต้องไปควบคู่กัน

ข้อที่ 20 มีความหมายว่า ที่ใด ๆ ก็ตามที่มีคนสองคนอยู่ร่วมกัน เห็นพ้องต้องกันในการอธิษฐาน พระเยซูก็ทรงประทับอยู่ที่นั่นเพื่อดูแลให้สิ่งที่พวกเขาเห็นพ้องต้องกันเกิดขึ้น พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงการประชุมของคริสตจักรในข้อนี้ แม้ว่าพระองค์ประทับอยู่ในการประชุมของคริสตจักรก็ตาม

ข้อนี้บอกว่า “พวกท่านที่อยู่ในโลกสองคน” ไม่ใช่ สองคนที่อยู่ในสวรรค์ แต่หมายถึงสองคนตรงจุดที่เรายู่ และคำว่า “สิ่งหนึ่งสิ่งใด” ก็รวมถึงการรักษาโรคไว้ด้วยใช่หรือไม่

สองคนอาจจะเป็นผู้สามมีภรรยาก็ได้ ผมกับภรรยาเคยอธิษฐานเห็นพ้องต้องกัน และได้รับคำตอบที่อัศจรรย์ มีคนบอกผมว่า “อาจารย์เฮกิน เราลองแล้ว มันไม่เห็นได้ผลเลย” เราไม่ได้ลอง แต่เราทำจริง! พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าหากท่านสองคนลองร่วมใจกัน แต่พระองค์ตรัสว่าให้เราร่วมใจกัน เห็นพ้องต้องกันไปเลย

บางครั้งเราตกอยู่ในฝ่ายธรรมชาติและจินตนาการว่า ถ้าเราหาคนได้มากพอ อาจจะสักพันคนก็ได้ มาร่วมใจกัน หรืออาจจะสักหมื่นคนมาอธิษฐานด้วยกัน เราจึงจะได้รับคำตอบจริงๆ นั่นเป็นเพียงการคิดหาเหตุผลของมนุษย์เท่านั้น พระเจ้าตรัสว่าสองคนก็สามารถทำให้สำเร็จได้ สองคนคือจำนวนที่มากที่สุดที่พระองค์ตรัสไว้ว่าเราต้องหาให้ได้! พระองค์ไม่ได้ตรัสว่าต้องให้ทั้งคริสตจักรเห็นพ้องต้องกันในเรื่องนั้น (คุณไม่สามารถทำให้ทั้งคริสตจักรเห็นตรงกันกับคุณได้หรอกครับ) แต่หากพวกท่านสองคน สองคนเท่านั้น

“ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด... จะทรงกระทำให้” พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าอาจจะทำให้ พระองค์ไม่ได้ตรัสว่ามีความเป็นไปได้สูง **“...พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้”** ประโยคนี้ไม่เป็นความจริงก็เป็นคำโกหก แต่ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงตรัสแต่ความจริง

หลายครั้งมีคนมาหาผมหลังจากจบพิธีประชุมและขอให้ผมเห็นพ้องต้องกันกับพวกเขาในการอธิษฐานเพื่อเรื่องการเงิน การรักษาโรคและความต้องการในฝ่ายวิญญาณ

ผมจับมือพวกเขาและอธิษฐานว่า “เราจับมือกันในโลกนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าวิญญาณของเราเห็นพ้องต้องกัน เราเห็นพ้องต้องกันว่าสิ่งนี้ได้รับการจัดเตรียมแล้ว ไม่ใช่กำลังจะได้รับ เพราะนั่นไม่ใช่ความเชื่อ มิเช่นนั้นก็จะเป็นเรื่องของอนาคต เป็นความหวัง ไม่ใช่ความเชื่อ เราเห็นพ้องต้องกันว่าสิ่งนี้ได้รับการจัดเตรียมแล้ว เราจึงสรรเสริญพระเจ้าเพราะเราเห็นพ้องต้องกันว่ามันสำเร็จแล้ว โดยความเชื่อสิ่งนี้สำเร็จแล้วในเวลานี้ เราถือว่าสำเร็จแล้ว”

หลังจากอธิษฐานแบบนี้จบ ผมล้มตาค้างขึ้นมาและพูดว่า “คุณครับ เรื่องนี้สำเร็จแล้วหรือยัง”

มี 8 ใน 10 คนจะเริ่มร้องออกมาทันทีว่า “อาจารย์เฮกิน ผมหวังว่ามันเป็นอย่างนั้น”

ผมต้องบอกพวกเขาว่า “ไม่ใช่ ไม่ใช่เช่นนั้น ผมเชื่อแต่คุณหวัง มันไม่ใช่การเห็นพ้องต้องกัน มันไม่ได้ผลครับ”

ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะเที่ยวไปบอกใครต่อใครว่าเป็นความผิดของพระเจ้าและโยนความผิดไปที่พระคัมภีร์ถ้ามันไม่เกิดผล พี่น้องครับ ถ้ามันไม่เกิดผล ก็เป็นเพราะเรา เพราะพระเยซูไม่สามารถโกหกได้ เราต้องยอมรับว่า “เป็นเพราะเรา” และแก้ไขที่ตัวเราเอง

นี่คือสิ่งที่นักประกาศหนุ่มในกลุ่มเพื่อนเทคออสท์ทำตอนที่เขาใกล้ตายด้วยวัณโรคเมื่อช่วงต้นปี ค.ศ. 1930 เขาเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังจากปากของเขาเอง เขาต้องนอนป่วยอยู่บนเตียงและมีอาการตกเลือดในปอดทั้งสองข้าง เขาต้องส่งครอบครัวของเขาไปอยู่ที่ฟาร์มของพ่อตา

วันหนึ่งพ่อตาของเขาออกไปไถดินในไร่ ส่วนภรรยาและแม่ยายของเขาสักฟ้ายอยู่หลังบ้าน

นักประกาศหนุ่มคนนี้อ้อนวอนพระเจ้าเพื่อเขาจะมีแรงพอเดินไปยังหุบต้นไม้พุ่มไม้ที่อยู่ไกลไปประมาณหนึ่งในสี่ไมล์ (ประมาณ 400 เมตร) เขาตั้งใจว่าฉันจะอธิษฐานจนกว่าพระเจ้าจะรักษาฉันหรือไม่ก็อธิษฐานจนตายกันไปเลย

เขาเดินไปจนถึงส่วนที่มีพุ่มไม้ขึ้นหนาแน่นที่สุดและหมดแรงล้มลงไป เขาไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือได้โดยแม้ว่าเขาอยากจะร้องออกไปก็ตาม เพราะไม่มีใครรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน

“พวกเขาไม่มีวันหาเจ้าเจอหรอกจนกว่าอีแร้งจะมารุมทั้งเจ้า” มารยา์เขา

“ถ้าอย่างนั้น...” เขาพูดต่อ “ไม่เป็นไร เจ้ามาร ฉันออกมาเพื่อจะทำแบบนี้ อยู่แล้ว ทันทีที่ฉันมีแรงขึ้นมาบ้าง ฉันจะอธิษฐานจนกว่าฉันจะหายหรือไม่ก็ตายอยู่ตรงนี้”

เขาเล่าต่อว่า “จากนั้น ตอนที่ผมยังนอนอยู่ที่นั่น ผมพยายามรวบรวมพลังกำลังที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่ออธิษฐาน และผมก็คิดได้ว่า ไม่ว่าผมจะไปที่ไหน ทุกที่ที่ไปผมก็ขอให้คนอธิษฐานเพื่อการรักษาโรค มีคนเป็นร้อยอธิษฐานให้ มีคนเป็นพันอธิษฐานให้ นักประกาศที่พระเจ้าใช้ในการรักษาโรคทุกคนในอเมริกาก็เคียวางมือให้ผม *ทุกคนอธิษฐานเพื่อ...*”

“โอ...ถ้าเอาคำอธิษฐานทั้งหมดมารวมกัน ก็คงจะเป็นคำอธิษฐานที่ยาวนานหลายชั่วโมง คนแห่งความเชื่อที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นก็เคียวางมือให้ผม และพระเจ้าก็ทรงใช้นักประกาศในการรักษาโรค”

“ผมจึงตัดสินใจว่า พระเจ้า ลูกพลาดไปแล้ว! ลูกจะไม่อธิษฐานอีกต่อไป คำอธิษฐานของลูกไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว ลูกเห็นแล้วว่าลูกพลาดไปตรงไหน ลูกไม่ควรขอให้อธิษฐานเพื่อตัวเข้าไป ลูกพยายามให้คนอื่นมาอธิษฐานเพื่อ ลูกพยายามทำให้พระเจ้าให้ในสิ่งที่พระองค์ตรัสว่าเป็นของลูกไปเรียบร้อยแล้ว!”

“พระคัมภีร์บอกว่าลูกหายแล้ว พระเจ้า ลูกจะนอนอยู่ตรงนี้และสรรเสริญพระองค์ ลูกจะสรรเสริญพระองค์จนกว่าการรักษาโรคของลูกจะปรากฏออกมา”

เขาเล่าให้ผมฟังว่า “ผมเริ่มกระซิบบอกออกมาเบาๆ ว่า ‘สรรเสริญพระเจ้า พระสิริแด่พระเจ้า ฮาเลลูยา ขอบคุณพระเยซู’ หลังจากทีกระซิบบอกเบาๆ แบบนี้ได้ 10 นาที ผมก็มีแรงพอที่จะยกแขนขึ้นโดยตั้งศอกไว้กับพื้น และผมสรรเสริญพระเจ้าต่อไปได้อีกประมาณ 10 นาที จากนั้นผมก็เริ่มมีแรงพอที่จะยกมือขึ้นและเสียงผมก็ดังขึ้น”

“และเมื่อผ่านไปสองชั่วโมง ผมก็กำลังยืนตะโกนว่า ‘สรรเสริญพระเจ้า’

ดังมากจนขนาดคนที่อยู่ไกลออกไปหลายกิโลได้ยินผม”

เห็นไหมครับ เมื่อเขาเริ่มเห็นพ้องต้องกันกับสิ่งที่พระวาทะของพระเจ้าบอกไว้และกระทำตามพระวาทะนั้น เขาก็ได้รับคำตอบ!

(4) *เจิมด้วยน้ำมันตามอย่างยากอบ 5:14*

มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเจิมบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

- ยากอบ 5:14,15

ผู้เชื่อในศตวรรษแรกยังไม่มีพันธสัญญาใหม่ พวกเขามีแต่จดหมายฝากที่ส่งต่อกันไปตามคริสตจักร พวกเขายังไม่มีพระคัมภีร์ให้ศึกษาแบบที่เรามี

พวกเขาไม่รู้ว่าจะเปโตรได้เขียนไว้โดยพระวิญญาณของพระเจ้าว่า “ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (1เปโตร 2:24) แต่พวกเรารู้ข้อนี้แล้ว

ถ้าพวกเขาสามารถมีสุขภาพที่ดีได้ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พวกเราที่มีความรู้ทั้งสี่ซึ่งอยู่ในยุคนี้ควรจะมีความสุขภาพที่ดีได้มากกว่านั้นอีก

จริงๆ แล้วไม่ควรจะมีคนเจ็บป่วยท่ามกลางพวกเราเลย — แต่ “มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ” ตรงนี้ชัดเจนว่ายากอบกำลังพูดกับคริสตจักร สังเกตยากอบพูดว่า “ถ้าเขาได้กระทำบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้”

หลายครั้งเหลือเกินที่คนในโบสถ์คาดหวังให้คนที่รับความรอดในคืนวันอาทิตย์เติบโตฝ่ายวิญญาณเต็มที่ในคืนวันพุธ แต่ตัวพวกเขาเองก็ไม่ได้เติบโตขึ้นได้เพียงชั่วข้ามคืน

มันไม่ใช่เช่นนั้น พวกเขาเป็นเพียงแค่ว่าทก พระคัมภีร์สอนเราว่าการเติบโตฝ่ายวิญญาณกับการเติบโตฝ่ายร่างกายนั้นคล้ายกัน “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิดจงปรารถนาน้ำนมฝ่ายวิญญาณอันบริสุทธิ์ เพื่อโดยน้ำมนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเจริญขึ้นสู่ความรอด” (1เปโตร 2:2)

แต่เรากลับโง่เงาเกี่ยวกับเรื่องนี้ และพระเจ้าจะทรงถือว่าเป็นความรับผิดชอบของเรา เราควรอุ้มทารกฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นด้วยความเชื่อของเรา และเราสามารถทำแบบนั้นได้ตราบดีก็ตามที่เขายังเป็นทารกฝ่ายวิญญาณจริง ๆ

ทารกฝ่ายธรรมชาติก็จำเป็นต้องได้รับการดูแล พวกเขาไม่สามารถทำสิ่งใดได้ด้วยตัวเอง แต่เพราะมีคนรักพวกเขา จึงมีคนป้อนอาหาร แต่งตัวและดูแลทารกเหล่านั้น หากพวกเขาได้รับการดูแลที่ดี พวกเขาจะเติบโตขึ้นและมีความรับผิดชอบ

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมจัดงานประชุมสำหรับศิษยาภิบาลในรัฐเท็กซัส ในฐานะที่เป็นคนเท็กซัส ผมอายุเหลือเกินที่มีคนใจขนาดนี้อยู่ในเมืองของผม ในคืนวันเสาร์ของงานนั้น ผมเชิญคนออกมารับความรอด และมี 39 คนออกมายืนอยู่ด้านหน้า รวมถึงพวกคู่สมรสทั้งหมด 7 คู่ที่อยู่ในช่วงอายุประมาณ 28 – 32 ปี นั่นคือ 7 ครอบครัวเลยทีเดียว พวกเขาไม่เคยได้รับความรอดมาก่อน พวกเขาเป็นผู้มุ่งหวังชั้นเยี่ยม

หลังจากนั้น ผมถามศิษยาภิบาลว่า “คุณได้ขอชื่อและที่อยู่ของพี่น้องเหล่านั้นไว้หรือเปล่า คุณจะได้อติดตามผลพวกเขาได้”

“ขอพระเจ้าอวยพร” เขาพูดต่อว่า “ผมเชื่อว่าถ้าคนเหล่านั้นได้อะไรกลับไป พวกเขาจะกลับมาอีก”

“ผมอยากถามคุณสักหน่อย” ผมพูดต่อ “ระหว่างที่เราจัดงานประชุมนี้ลูกสาวของคุณคลอดลูกชายออกมา สมมติว่าคุณไปหาเธอที่บ้านและบอกว่า ‘พ่อมาดูแลหลานชาย หลานพ่ออยู่ไหน’ เธอจะพูดว่า ‘เราคิดว่าถ้าเขามีชีวิตและสุขภาพแข็งแรงดีเดี่ยวสักพักเขาก็กลับมาเอง’ ‘โหม”

และผมก็พูดกับศิษยาภิบาลคนนั้นต่อว่า “เวลาของผมมีค่ามากเกินกว่าจะมาจัดงานฟื้นฟูให้คนโง่ ผมจะปิดการประชุมคืนวันพรุ่งนี้เลย” และผมก็ปิดตามนั้น

พระเจ้าจะทรงนับว่าเป็นความรับผิดชอบของทุกคริสตจักรที่จะดูแลทารกทุกคนในแผ่นดินของพระองค์ที่ถือกำเนิดขึ้นในคริสตจักรนั้น ๆ เมื่อพวกเขาหลงกลับไปเราก็พร้อมที่จะวิพากษ์วิจารณ์เขา แต่หลายครั้งเป็นเราต่างหากที่ควรถูกตำหนิในเรื่องนี้

นั่นคือสิ่งที่ยากอบกำลังพูดอยู่ตรงนี้ คนเหล่านั้นไม่สามารถทำเพื่อตัวเองได้

ดังนั้นก็ให้เขาเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเขาได้กระทำการบาป แม้ว่าเขาจะพลาดไปก็ก็ตาม เขาก็สามารถรับการอภัยบาปและหายโรคได้

ผมมักจะใช้เรื่องนี้เป็นตัวอย่าง

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ผมกำลังโกนหนวดอยู่พระวิญญูณของพระเจ้าตรัสกับผมว่า “เราต้องการให้เจ้าไปบ้านของนาย ก. เพราะเขาได้พลาดไป และเขาคิดว่าเพราะเขาทำบาปมา พระเจ้าเลยไม่รักเขาอีกต่อไป เขาจะไม่มาโบสถ์อีกต่อไป”

ผมเดินไปบอกภรรยา ทั้งๆ ที่ยังมีฟองสบู่อยู่บนใบหน้าของผม ผมพูดว่า “ที่รัก ผมต้องไปที่บ้านของนาย ก. ก่อนที่จะไปซื้อของให้คุณได้ พระเจ้าเพิ่งตรัสว่า เขาได้ทำพลาดไป เขาโกรธมากจนปลั่งปากพูดหลายอย่างที่ไม่ควรพูดออกไป และพระเจ้าตรัสกับผมให้ไปหาเขาเพื่อช่วยเขาให้กลับตั้งตัวใหม่ได้”

จากนั้นผมก็กลับไปโกนหนวดต่อจนเสร็จ และภรรยาของนาย ก. ก็ขับรถมาถึงพอดี เธอรำหิวว่า “อ.เฮกิน ดิฉันอยากให้คุณไปหานาย ก. ด้วยค่ะ เมื่อวานนี้เขาโกรธมากที่ที่ทำงานของเขาจนปลั่งปากพูดหลายอย่างที่ไม่ควรพูดออกไป อาการเจ็บที่เขาเคยมีนานมาแล้วเริ่มกลับมาอีก และตอนที่เขาเข้านอน เขาบอกว่าเขาจะไม่มาโบสถ์อีก เขาเชื่อว่าพระเจ้าไม่รักเขาแล้วเพราะเขาทำบาป” เธอพูดต่อว่า “อาจารย์อย่าบอกเขาจะคะว่าดิฉันมาที่นี่ เพราะเขาต้องไม่พอใจแน่ๆ”

“พระเจ้าเพิ่งตรัสกับผมเกี่ยวกับเรื่องนี้” ผมบอกเธอ “คุณถามภรรยาผมได้ ผมเพิ่งเล่าให้เธอฟัง”

ผมไปที่บ้านของพวกเขา เคาะประตู และได้ยินเสียงของนาย ก. พูดว่า “เชิญเข้ามาได้”

นาย ก. อายมากจนดึงผ้าห่มมาคลุมหัวตัวเองไว้ ผมได้ยินเสียงเขาร้องให้ผมคุกเข่าลงข้างๆ เติงเขา และผมก็เริ่มร้องให้ไปกับเขาด้วย

ผมดึงผ้าออกมา เขาจับผ้าไว้แน่นยิ่งชีวิต จากนั้นผมดึงตัวเขามากอดไว้ในอ้อมแขนของผม ผมพูดว่า “พระเจ้าตรัสกับผมให้มาที่นี่และมาช่วยคุณเพราะคุณทำพลาดไป”

เขาเริ่มร้องให้อีก เขาพูดว่า “อาจารย์เฮกิน งานบางอย่างของผมไม่ค่อย

ราบรื่น ผมจำไม่ได้ว่าผมพูดอะไรที่ผิด ๆ ออกไป แต่บางคนบอกว่าผมสบถออกมา ถ้าผมทำจริง ผมก็ไม่รู้ตัวเลย ผมบอกกับภรรยาว่า ‘ผมจะไม่ไปโบสถ์อีกแล้ว พระเจ้าไม่รักผมแล้ว’ ”

ผมบอกว่า “ไม่ใช่ พระองค์รัก พระองค์รักคุณ และเรารักคุณ และพระองค์ส่งผมมาที่นี่เพื่อช่วยคุณ และนั่นก็พิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงรักคุณและเราจะไม่ปล่อยให้มารเอาคุณไป!”

เขาบอกว่า “ผมเจ็บหลังมาก!”

ผมวางมือบนหลังของเขาและพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้าที่รัก พระองค์ทรงรักเขา ลูกรู้ว่าพระองค์รัก พระองค์ส่งลูกมาที่นี่เพื่อช่วยเขา และลูกอยากให้พระองค์รักษาเขาเดี๋ยวนี้และพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงรักเขา”

ทันใดนั้นเขาก็กระโดดขึ้นมาเหมือนโดนยิง และเขาพูดว่า “ผมหายแล้ว! ผมหายแล้ว!”

แล้วเขาก็เริ่มร้องไห้ แต่ร้องแตกต่างไปจากเดิม เขาพูดออกมาว่า “พระเจ้ารักผมใช่ไหม?”

ผมก็บอกเขาว่า “ใช่แล้ว พระเจ้ารักคุณ”

หลังจากนั้น เขาก็กลับมาหาพระเจ้าและกลับมาที่โบสถ์อีก

อย่างไรก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงส่งผมไปที่นั่นอีกครั้ง แต่เขาเพิ่งอายุหนึ่งเดือน คุณจะคาดหวังอะไรจากเด็กอายุหนึ่งเดือนได้บ้าง?

ผมดีใจที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้กับทารกถ้าคุณไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเอง พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมความช่วยเหลือไว้ให้คุณ

มีผู้ใดเจ็บป่วยหรือ? จงเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา

(5) การรักษาโรคผ่านทางการวางมือ

ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ มีคนเชื่อที่โหดหมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเราเขาจะพูดภาษาแปลก ๆ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบน

คนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค

- มาระโก 16:15-18 (พระมหาบัญชา)

เมื่อพระเยซูประทานพระมหาบัญชาให้ พระองค์ตรัสว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” (ข้อ 18) การวางมือบนคนป่วยเป็นอีกหนึ่งวิธีที่สามารถรับการรักษาโรคได้ การวางมือเป็นของคริสตจักรในปัจจุบันนี้

ใครสามารถวางมือได้? ผู้เชื่อทุกคน ทุกคนที่เชื่อในข่าวประเสริฐ สังเกตในข้อพระคัมภีร์บอกว่า “มีคนที่เชื่อ...เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย...” (ข้อ 17,18)

ในภาษากรีกบอกว่า “ผู้เชื่อจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าให้เรารักษาคคนไข้คนป่วย แต่เราวางมือบนเขาและเชื่อพระเจ้า

คริสเตียนทุกคนสามารถทำสิ่งนี้ได้ คุณพ่อคุณแม่ควรวางมือให้ลูก ๆ ของตนหากพวกเขาเกิดเจ็บป่วยขึ้นมา คุณแม่มีสิทธิวางมือให้ลูกของตนหากเธอเป็นผู้เชื่อ เธอไม่ควรโยนให้คนอื่นทำ เรามีสิทธิวางมือให้กันและกัน พระคัมภีร์บอกว่า “จงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะพ้นโรคภัย” (ยากอบ 5:16)

บางครั้งเราก็พลาดโดยการพยายามทำให้พระเจ้าเคลื่อนไหวโดยใช้แต่วิธีเดียว เราควรเข้ามาอยู่ในแนวเดียวกับพระองค์โดยการฟังพระองค์ คว้าพระองค์ทรงนำอย่างไรในตอนนั้น และก็ใช้วิธีที่พระองค์ทรงนำในเวลา นั้น

ผมบังเอิญได้ยินศิษยาภิบาลคนหนึ่งบอกคนอื่นว่า “คุณควรให้อาจารย์เฮกินมาจัดงานประชุมให้คุณนะ ตั้งแต่เขาจัดงานประชุมที่คริสตจักรของเรา คนที่โทรมาหาผมเรื่องป่วยลดไปครึ่งหนึ่งกว่าที่เคยมีเลย”

“ผมไม่ได้หมายความว่าคนของผมไม่โทรมาหาผมแล้ว ผมหมายถึงเขาสามารถรับการรักษาโรคได้เอง พวกเขาเป็นพยานในคริสตจักรว่าพวกเขาอธิษฐานและพระเจ้าก็รักษาให้หายดี พวกเขาตื่นเต้นกันมาก”

ขอบคุณพระเจ้า เราสามารถทำบางอย่างเพื่อตัวเองได้ เราสามารถเติบโตได้เมื่อเราเรียนรู้ที่จะเชื่อพระเจ้าและอธิษฐาน เราก็สามารถออกไปช่วยผู้อื่นได้ แต่ตราบใดที่เรายิ่งต้องฟังคนอื่นให้อธิษฐานและเชื่อเพื่อเรา เราก็จะเป็นภาระแทนที่จะ

เป็นประโยชน์ได้

บางคนยังไม่ไปถึงระดับที่เขาสามารถรักษาโรคได้เอง หากคุณพบว่า คุณอยู่ในกลุ่มนี้ อย่าเพิ่งยอมแพ้ ก็แค่มาอยู่ในระดับความเชื่อที่ลดลงมาหน่อย เป็นคนที่รับการวางมือ และรับการรักษาโรคด้วยวิธีนี้ พระเจ้าทรงต้องการช่วยคุณ

พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เราจะวางมือบนคนไข้คนป่วย” ไม่ได้เจาะจงว่าคนป่วย นั้นเป็นใคร แต่บอกไว้ว่าเป็นคนป่วย “มีคนที่ไหน หมายถึงเหล่าคนนี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น” พระคัมภีร์กล่าวว่า “เราจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”

ผู้เชื่อทุกคนสามารถวางมือบนคนป่วยได้ นั่นเป็นจุดสัมผัส นั่นคือจุดที่คุณ เริ่มเชื่อว่าคุณรับการรักษาโรคแล้ว

หลายคนถามผมว่า “แต่อาจารย์เฮกิน แล้วถ้าฉันยังไม่หายล่ะ?”

ผมตอบว่า “ถ้าคุณหายแล้ว คุณก็คงไม่ต้องเชื่อว่าหาย ถ้ามันปรากฏออกมา คุณก็รู้อยู่แล้วว่าหายแล้วใช่ไหม ให้คุณก้าวออกไปด้วยความเชื่อว่าหายแล้ว เมื่อนั้น คุณก็จะได้รับ” เพราะนั่นคือหลักการของการอธิษฐานด้วยความเชื่อที่อยู่ในมาระโก 11:24

เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่า ได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น

- มาระโก 11:24

เชื่อว่าคุณได้รับการรักษาของคุณแล้ว จากนั้นจะเกิดอะไรขึ้น? คุณก็จะได้รับ สิ่งนั้น! เห็นไหมครับ การได้รับมาหลังจากการเชื่อ

ตอนที่ผมยังเป็นนักเทศน์หนุ่มในคณะแบปติสต์ ก่อนที่ผมจะได้รับการบัพติศมา ในพระวิญญานบริสุทธิ์ ผมตื่นขึ้นมาในเช้าวันจันทร์และครึ่งซีกของใบหน้าผมเป็น อัมพาตไป ขยับไม่ได้

ผมก็อธิษฐานเพื่อตัวเองเพราะผมไม่รู้ว่าคนอื่นก็สามารถอธิษฐานให้ผมได้ แต่ผมพบว่ามีบางคนได้ตั้งคริสตจักรที่เรียกว่า “Full Gospel Tabernacle” (ฟูล กอสเปล แทบ เบนนาเคิล) ขึ้นในเมืองของเรา และคนเหล่านั้นเชื่อในเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้า

ผมบอกกับตัวเองว่า ผมจะไปที่นั่นในคืนวันพุธและให้ศิษยาภิบาลที่นั่นเจิม

ผมด้วยน้ำมัน วินาทีที่เขาเจิมผมและอธิษฐาน ผมจะยกมือขึ้นและตะโกนออกมาว่า “ขอบคุณพระเจ้า ผมหายแล้ว!”

ผมพูดด้วยความเชื่อ ผมรู้ว่าจะพูดอะไร ผมเป็นแบ็บติสต์ ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย แต่ผมรู้เรื่องเกี่ยวกับความเชื่อบ้าง

ตอนที่ผมได้รับการวางมือ นั่นเป็นจุดสัมผัส นั่นเป็นจุดที่ผมเริ่มเชื่อว่า “ผมได้รับการรักษาแล้ว”

ผมยังไม่รู้สึกหายดี

ผมยังดูเหมือนไม่หาย

แต่ผมไม่ได้ดำเนินไปตามที่เห็นหรือความรู้สึกผมดำเนินไปตามสิ่งที่ผมเชื่อ นั่นคือจุดสัมผัส คือ จุดที่คุณใช้ความเชื่อของคุณ และเริ่มเชื่อว่าคุณหายแล้ว คุณต้องเริ่มตรงไหนสักที่หนึ่ง นักวิ่งจะไม่มีวันออกวิ่งได้เลยหากไม่มีจุดสตาร์ทหรือจุดเริ่มต้น มันจะต้องมีจุดเริ่มต้นสักที่หนึ่ง จุดเริ่มต้นของคุณสามารถเป็นตอนที่คุณรับการวางมือก็ได้ นั่นสามารถเป็นจุดที่คุณเริ่มเชื่อได้ว่า “ฉันได้รับการรักษาแล้ว”

คนในที่ประชุมเริ่มถามผม “พระเจ้ารักษาคูณจริงๆ เหรอ อาจารย์เฮกิน”

ผมตอบว่า “แน่นอน”

พวกเขาพูดต่อว่า “ถ้าคุณดูเหมือนยังไม่หาย แล้วคุณรู้สึกอย่างไร”

“ก็รู้สึกเหมือนเดิม”

“งั้น ถ้าคุณยังดูเหมือนเดิม แถมคุณก็ยังไม่รู้สึกว่าหายแล้ว และเราก็เห็นว่าคุณยังไม่หาย อะไรที่ทำให้คุณคิดว่าคุณหายแล้ว”

ผมบอกว่า “ผมไม่ได้คิดว่าหาย ผมรู้ว่าผมหายแล้ว”

เห็นไหมครับ ความเชื่อคือการรู้แน่

เคยมีคนบอกผมว่า “ฉันไม่ได้ใจขนาดนั้น”

แล้วผมก็บอกเขาไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ก็เชิญคุณอยู่ต่อไปแบบนี้แหละ คุณสังเกตเห็นไหมว่าหน้าผมบอกว่าผมพูดจริง ผมได้รับแล้ว ผมได้รับการรักษาโรคแล้ว” ผมรู้ว่าสิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นจริง ผมรู้ว่าถ้าผมเชื่อว่าผมได้รับ ผมก็จะได้รับ ผมรู้ว่าถ้าผมเชื่อจริงๆ ผมก็จะพูดว่าผมเชื่อ

ไม่ใช่แบบนี้: ผมจะได้รับ (อนาคตกาล) แต่ผมได้รับตอนนี้ (ปัจจุบันกาล) ผู้ช่วยศิษยาภิบาลคริสตจักรคณะพระกิตติคุณสมบุญในเมืองทัลซาลูกส่งตัวไปอธิษฐานเพื่อผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่ป่วยหนักจนไปทำงานไม่ไหว

เขาเล่าให้ผมฟังว่า “ผมเคยได้ยินคุณเทศน์ ผมก็เลยเจิมเขาด้วยน้ำมันวางมือให้และเริ่มอธิษฐาน ทันใดนั้นผมก็หยุดอธิษฐานและพูดออกไปโดยไม่ได้คิดว่า ‘พรุ่งนี้คุณจะทำอะไร?’”

ชายคนนั้นตอบว่า “ผมก็จะนอนอยู่บนเตียงนี้แหละ”

“ผมเลยบอกเขาไปว่า ‘ถ้าเช่นนั้น อธิษฐานจนจบก็ไม่มีประโยชน์อะไร ผมน่าจะกลับเลยดีกว่า คุณไม่ได้เชื่อเลย’ ”

“ชายคนนั้นคิดอยู่ครู่หนึ่งและพูดว่า ‘อาจารย์พูดจริงใช่ไหมครับ’ ”

“ผมก็เลยถามเขาต่อว่า ‘คุณจะได้รับการรักษาให้หายตอนไหน’ ”

“ ‘ทำไมล่ะครับ’ เขาตอบว่า ‘ก็ตอนที่อาจารย์เจิมผมด้วยน้ำมัน ตอนที่อาจารย์วางมือและอธิษฐาน ก็เป็นตอนที่ผม...’ ”

“ชายคนนั้นหันหน้าไปหาภรรยาและพูดทั้งๆ ที่ยังอธิษฐานไม่จบด้วยซ้ำว่า ‘ช่วยโทรไปหานายของผมและบอกเขาว่าพรุ่งนี้ผมจะไปทำงาน’ ”

“จากนั้นผมก็อธิษฐานให้เขาต่อ และขอบคุณพระเจ้า วันรุ่งขึ้นเขาก็ไปทำงานได้”

มีผู้หญิงคนหนึ่งวิ่งขึ้นมาหาผมกับศิษยาภิบาลบนธรรมาสน์และพูดว่า “อาจารย์เฮกินคะ อาจารย์เฮกินคะ ช่วยอธิษฐานให้ดิฉันตอนนี้เลยคะ”

ศิษยาภิบาลพูดว่า “เดี่ยวเรากำลังจะมีงานประชุมการรักษาโรค ผมจะเทศน์เรื่องการรักษาโรค ส่วนอาจารย์เฮกินจะวางมือให้คนป่วยทุกคนในตอนท้ายของการประชุม อีกไม่นานหรอกครับ” ตอนนั้นก็เริ่มนมัสการแล้ว

“คะ คะ ดิฉันเข้าใจ” เธอพูดต่อ “แต่ดิฉันอยากให้อาจารย์กับอาจารย์เฮกินวางมือให้ดิฉันเดี๋ยวนี้ เพราะดิฉันจะกลับบ้านแล้วเข้านอนเลยคะ!”

จะมีประโยชน์อะไรในการวางมือและอธิษฐานให้เธอ? เธอสารภาพออกมาแล้วว่ามันไม่เกิดผล

ขณะที่คุณอธิษฐาน พระคัมภีร์กล่าวว่า จงเชื่อว่าได้รับและคุณจะได้รับสิ่งนั้น การวางมือเป็นจุดสัมผัสของการใช้ความเชื่อของคุณ นั่นคือตอนที่คุณเริ่มเชื่อ

ผมวางมือให้คนเพื่อเป็นจุดสัมผัสให้พวกเขา แต่ก็มักมีกฎฝ่ายวิญญาณอีกอย่างที่สามารถทำให้พวกเขาหายโรคได้ นั่นก็คือกฎของการสัมผัสและการส่งผ่าน

คนๆ หนึ่งสามารถถูกเจิมด้วยฤทธิ์เดชในการรักษาโรคตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้เพื่อปรนนิบัติผู้คน และเมื่อคนๆ หนึ่งวางมือบนคนป่วยด้วยความเชื่อฟัง และทำตามกฎฝ่ายวิญญาณในข้อนี้ การสัมผัสของมือที่ถูกเจิมไว้จะเป็นสื่อเพื่อส่งผ่านฤทธิ์เดชแห่งการรักษามาของพระเจ้าเข้าไปในคนป่วย

ผู้เชื่อสามารถใช้ความเชื่อเพื่อให้กฎแห่งการสัมผัสและส่งผ่านนี้ทำงานเกิดผลได้ ตัวอย่างเช่นหญิงที่เป็นโรคคคโลหิต (มัทธิว 9)

พระเยซูทรงถูกเจิมไว้ด้วยฤทธิ์เดชในการรักษาโรค และพระคัมภีร์ก็กล่าวว่า ฤทธิ์นั้นชานออกไปรักษาเธอให้หาย แต่พระเยซูตรัสว่า “ลูกหญิงเอ๋ย จงสิ้นใจเถิด ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ” (ข้อ 22)

ผมวางมือให้คนป่วยไม่เพียงแต่เพื่อเป็นจุดสัมผัสเท่านั้น แต่เป็นการเชื่อฟัง และทำตามกฎของการสัมผัสและการส่งผ่านอีกด้วย เพื่อที่มีของผมจะส่งผ่านฤทธิ์เดชในการรักษาของพระเจ้าเข้าไปทำลายสิ่งซึ่งซาตานก่อไว้ และทำให้เกิดการรักษาให้หายดี

ทำไมผมจึงกล้าพูดเรื่องนี้?

เพราะองค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงปรากฏแก่ผมในนิมิต พระองค์ทรงใช้นิ้วมือข้างขวาของพระองค์แตะที่ฝ่ามือทั้งสองข้างของผมและตรัสว่า “เราได้เรียกเจ้าและเจิมเจ้าไว้ เรามอบการเจิมพิเศษนี้ให้แก่เจ้าเพื่อปรนนิบัติคนป่วยจึงมีความกล้าในเรื่องนี้เถิด”

“จงบอกคนอื่น ๆ ว่าเจ้าเห็นเรา เล่าให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจนว่าเราได้พูดอะไรกับเจ้า บอกพวกเขาในสิ่งที่เราได้บอกแก่เจ้า และหากพวกเขาเชื่อว่าเจ้าถูกเจิมไว้ และพวกเขารับการเจิมนั้น ฤทธิ์เดชจะไหลผ่านจากมือของเจ้าเข้าไปในร่างกายของพวกเขา และรักษาร่างกายของพวกเขาให้หายดี และจะจับความเจ็บป่วยและโรคทุกอย่างของพวกเขาให้หมดไป ยิ่งเจ้ากล้าพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเท่าไร เจ้าจะ

เกิดผลมากขึ้นเท่านั้น”

(6) การรับการรักษาโรคผ่านทางของประทานแห่งการรักษาโรค

1 โครินธ์ 12:9 บอกไว้ว่า หนึ่งในของประทานแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้ในคริสตจักรคือของประทานแห่งการรักษาโรค ซึ่งเป็นวิธีที่ไม่เหมือนกับวิธีอื่นๆ ในการรับการรักษา

“ของประทานแห่งการรักษาโรค” คืออะไร? ถ้าพูดง่ายๆ ก็คือ เป็นการสำแดงอย่างเหนือธรรมชาติของฤทธิ์เดชในการรักษาผ่านทางคนๆ หนึ่ง

ทุกสิ่งที่เราได้รับจากพระเจ้าล้วนเป็นของประทานทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ ถ้าพูดโดยทั่วๆ ไปแล้ว การรักษาโรคในทุกรูปแบบก็เป็นของประทาน แต่ไม่ใช่การสำแดงของ “ของประทานแห่งการรักษาโรค” การสำแดงของของประทานแห่งการรักษาโรคเกิดขึ้นได้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

หลังจากที่ผมได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ผมก็ยังไม่เข้าใจเรื่องพระวิญญาณของพระเจ้า เท่าที่ผมรู้ต่อนั้นก็คือผมได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณแล้ว

หลังจากที่ผมไม่เป็นที่ต้อนรับของกลุ่มแบ็บติสต์ ผมเลยปรับตัวเข้ากับกลุ่มหนึ่งในคณะพระกิตติคุณสมบูรณและตกลงรับหน้าที่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเท็กซัสเหนือ นั่นคือที่ที่ผมพบและแต่งงานกับภรรยาที่แสนน่ารักของผม เธอเป็นเมธอดิสต์ และยังไม่เคยรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เธอเชื่อในเรื่องนี้

คืนที่สี่หลังจากที่เราแต่งงานกัน ขณะที่เรากำลังอธิษฐานกันอยู่ในบ้านเก่าที่เป็นเมธอดิสต์ของเธอ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับผมผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “จงวางมือให้ภรรยาของเจ้าและเราจะให้เธอเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1938 และผมก็ยังใหม่กับเรื่องพวกนี้มาก ผมเองได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อปี ค.ศ. 1937 ผมยังไม่เคยเห็นใครวางมือให้ใคร เพื่อรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย ในวงการที่ผมอยู่ พวกเขาไม่ได้ทำกันแบบนี้ และผมก็ไม่รู้ว่ามันถูกต้องด้วยหรือเปล่า ตอนนั้นผมคิดว่า บางทีถ้าผมทำเป็น ไม่สนใจซะ เดียวมันก็หายไปเอง แต่มันไม่ได้หายไป

พระองค์ตรัสอีกครั้ง “จงวางมือให้ภรรยาของเจ้าและเราจะให้เธอเต็มล้นด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์” ผมรู้แน่ว่านั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้าตรัสกับวิญญานของผมผ่านพระวิญญานบริสุทธิ์ แต่ผมไม่ยอมทำอะไรผิด จากนั้นตอนเที่ยงคืน (ผมดูนาฬิกา) ในวันที่ 28 เดือนพฤศจิกายน ปี ค.ศ. 1938 พระสุรเสียงเดิมตรัสซ้ำกับผมอีกว่า “จงวางมือให้ภรรยาของเจ้าและเราจะให้เธอ เต็มล้นด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์”

ผมลืมตาและมองไปรอบๆ แบบกล้าๆ กลัวๆ ผมพูดกับตัวเองว่า ลองดูสักครั้งก็ไม่เสียหายอะไร! ผมจึงวางมือบนศีรษะของภรรยาและเธอก็ชูมือทั้งสองข้างขึ้นและเริ่มพูดภาษาแปลกๆ ทันที เธอพูดภาษาแปลกๆ อยู่หนึ่งชั่วโมงครึ่งและร้องเพลงเป็นภาษาแปลกๆ อีกสามเพลง เรามีพวกเพนเทคอสต์อยู่ในบ้านของเมธอดิสต์!

จากนั้น พระสุรเสียงเดิมตรัสกับผมว่าให้ทำและพูดอะไรกับแม่ยายของผมเกี่ยวกับเรื่องการรักษาโรคบ้าง เพราะเธอต้องไปโรงพยาบาลในวันรุ่งขึ้นเพื่อผ่าตัดคอหอยพอก เธอไม่มีความเชื่อสำหรับการรักษาโรคเลย คุณคงไม่เก็บกระเป๋าเสื้อผ้าเตรียมพร้อมไปโรงพยาบาลหรอกถ้าคุณคาดหวังว่าจะหายดี พระสุรเสียงนั้นตรัสกับผมว่า “เราได้มอบของประทานแห่งการรักษาโรคให้แก่เจ้าแล้ว และเราส่งเจ้าออกไปเพื่อปรนนิบัติคนป่วย”

เมื่อผมทำอย่างที่พระวิญญานของพระเจ้าตรัสกับผม คอหอยพอกนั้นก็ยุบลงไปทันที คุณเห็นได้เลยว่ามันยุบลงไปเหมือนมีคนเอาเข็มมาเจาะลูกโป่ง

เธอไม่ได้หายโรคเพราะเธอเชื่อพระเจ้า ถ้าคุณไปถามเธอ เธอก็จะตอบว่า “ไม่ใช่ ไม่ใช่ ฉันรู้ดีว่าไม่ใช่ความเชื่อของฉัน ฉันไม่มีความเชื่อในเรื่องอะไรแบบนั้นหรอก”

คุณรู้ไหมว่าทำไมเธอถึงหาย? ก็เพราะสิ่งที่พระวิญญานของพระเจ้าตรัสให้ผมทำ

การสำแดงของของประทานแห่งการรักษาโรคไม่ได้ทำงานเกิดผลตามความต้องการของผม แต่ทำงานเกิดผลตามที่พระวิญญานทรงโปรด ผมเคยกดทุกปุ่มดิ่งคันโยกทุกคัน พุดทุกอย่างแบบที่เคยพูด ในที่เดิมที่เคยทำ แต่ก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

จากนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอีกเลยสักกระยะหนึ่งและผมก็พูดว่า “มันคงไม่ เกิดขึ้นอีกแล้ว” แต่มันกลับเริ่มเกิดขึ้นอีก เห็นไหมครับว่า การสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกิดขึ้นตามที่พระวิญญาณทรงโปรด ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับการสำแดงเหล่านี้ ผมเชื่อในของประทานแห่งพระวิญญาณ

แต่นั้นเป็นเพียงวิธีหนึ่งในการรับการรักษาโรค วิธีที่ดีที่สุดก็คือ แครู้ 1 เปโตร 2:24 ไว้ “ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” (ไม่ใช่จะได้รับ แต่ได้รับการรักษาแล้ว)

(7) รู้ว่าการรักษาโรคเป็นของคุณแล้ว

วิธีที่ดีที่สุดที่คุณสามารถหายโรคได้คือรู้ข้อพระคัมภีร์หลักของเรา (อิสยาห์ 53:4-5 มัทธิว 8:17 และ 1 เปโตร 2:24) ด้วยตัวคุณเองเลยว่าการรักษาโรคอยู่ในแผนการทรงไถ่ของพระเจ้า มันเป็นของคุณแล้ว และด้วยรอยบาดแผลของพระองค์ คุณจึงได้รับการรักษาให้หายแล้ว

เราไม่อนุญาตให้โรคหรือความเจ็บป่วยใดๆ อยู่ในร่างกายของเรา เพราะเราหายแล้ว เรารู้ว่าพระเจ้าได้ทรงแบกรับความเจ็บปวด ความเจ็บป่วยหรือโรคต่างๆ เหล่านั้นที่ดูเหมือนว่าจะอยู่ในร่างกายของเราไว้แล้ว พระองค์ทรงรับไว้ เราไม่จำเป็นต้องแบกรับมันอีก ที่เราจำเป็นต้องทำก็คือเห็นพ้องต้องกันกับพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ และยอมรับความจริงที่ว่า “ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บปวดของเราไป” และ “ด้วยบาดแผลของพระองค์ เราทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย” ไว้

เราเพียงแค่อ่านเรื่องนี้นี่เท่านั้นเอง เราจึงขอบคุณพระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องให้ใครวางมือให้เรา เราไม่จำเป็นต้องให้ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สำแดงออกมา เราเพียงแคขอบคุณพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้อย่างสมบูรณ์ของพระองค์

ผู้เชื่อทุกคนควรเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าการหายโรคของพวกเขาสมบูรณ์แล้ว ในพระคริสต์ เมื่อพวกเขา รู้แน่ในวิญญาณของเขา เหมือนอย่างที่รู้ในหัว นั่นคือจุดจบของความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ในร่างกายของพวกเขา แต่ผู้เชื่อที่ไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้กันทุกคนว่าการปฏิบัติตามพระคัมภีร์คือ วิธีในการรับการรักษาโรคจาก

พระเจ้า ผู้เชื่อบางคนก็ไม่ได้รับคำสอนในเรื่องนี้ ไม่มีการเทศน์ความจริงน้ออย่างทีควร
แม้แต่ในพวกผู้เชื่อที่น่าจะเชื่อในเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึง
มีความรู้ในด้านนี้น้อยมาก ซึ่งคุณไม่สามารถปฏิบัติและเชื่อเกินกว่าความรู้ที่คุณมีได้
นี่คือเหตุผลที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมเจ็ดวิธีที่ผู้เชื่อสามารถหายโรคโดยทาง
พระวณะของพระองค์ไว้ให้

5. รู้ความแตกต่างระหว่างการหายโรครอย่างเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มเอง และการหายโรคโดยความเชื่อของมนุษย์

5. รู้ความแตกต่างระหว่างการหายโรครอย่างเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าเป็นผู้เริ่มเอง และการหายโรคโดยความเชื่อของมนุษย์

เราจำเป็นต้องรู้ถึงความแตกต่างนี้ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วเราอาจจะกลายเป็นอุปสรรคเสียเองก็ได้

ในพระกิตติคุณยอห์นบทที่ 5 มีเรื่องเกี่ยวกับสระน้ำที่เรียกว่าเบธซาธาในเยรูซาเล็มอยู่รอบๆ สระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ 5 หลัง ซึ่งเต็มไปด้วยคนป่วยจำนวนมาก ทั้งคนง่อย คนอัมพาต คนพิการ คนตาบอด พวกเขาต่างก็รอให้น้ำในสระกระเพื่อม

เมื่อถึงเวลาที่ทูตสวรรค์ลงมาคนน้ำ เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น คนแรกที่ลงไปในสระก่อนจะหายโรค

เห็นไหมครับ พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มทำบางอย่างด้วยพระองค์เอง พระองค์ทรงมีอำนาจสูงสุด หากพระองค์ทรงต้องการส่งทูตสวรรค์ลงมาด้วยอำนาจของพระองค์เพื่อคนน้ำและรักษาคนป่วยแบบนั้น พระองค์ก็ทรงสามารถทำได้ พระองค์ไม่จำเป็นต้องเขียนใบขออนุญาตจากใครก่อน

มีคนมากมายต้องการรับการรักษาโรค ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาก็คงไม่ไปอยู่ที่นั่น

ผมไม่เห็นมีใครหามคนป่วยใส่เปลมาโบสถ์ในวันอาทิตย์เลย คุณเคยเห็นบ้างไหม? บางที่ที่ผมไป ผมไม่เคยเห็นคนป่วยเลย เพราะอะไร? เพราะไม่มีใครหายป่วยที่นั่น! แต่ผมก็เคยไปบางที่มีอะไรเกิดขึ้น และก็มีคนป่วยอยู่ที่นั่น

คุณเคยสังเกตไหมว่ามีคนแค่คนเดียวเท่านั้นที่หายโรคที่สระน้ำนั้นได้? คือคนแรกที่ได้ลงไปสระก่อนใคร จากนั้นคนอื่น ๆ ต้องรอจนกว่าน้ำจะกระเพื่อมอีก ของประทานแห่งการรักษาโรคก็ทำงานแบบนี้เหมือนกัน คุณเคยอยู่ในกลุ่มคนที่มีคนมากกว่า 5,000 คนหรือมากกว่านั้นขึ้นไป แต่มีเพียง 15 ถึง 20 คนเท่านั้นที่หายโรคโดยการสำแดงของถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ ของประทานแห่งการเปิดเผยสำแดงและของประทานแห่งการรักษาโรคใหม่? (ของประทานทั้งหมดนี้มักจะทำงานร่วมกัน) การที่ได้เห็นการรักษาโรคแบบนี้ ทำให้คนอื่นเริ่มเชื่อพระเจ้า และพวกเขาเองก็หายโรคได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงริเริ่มทำบางอย่างด้วยพระองค์เอง ขอขอบคุณพระเจ้า ผมชอบมาก พระองค์ทรงใช้ผมในการสำแดงพิเศษอยู่บ้าง แม้ว่านั่นจะไม่ใช่งานรับใช้หลักของผมก็ตาม

ผมมักจะถูกลุกขึ้นมากลางดึก และผมก็รู้ว่าเป็นพระเจ้าที่ปลุกผม “พระเจ้า ลูกไม่รู้ว่าคุณควรจะอธิษฐานอย่างไร ขอพระองค์ทรงช่วยลูกด้วย” ผมพูดแบบนี้ จากนั้นพระวิญญาณก็ทรงเริ่มช่วยผม และผมก็เริ่มอธิษฐานออกมาดั่งๆ เป็นภาษาแปลกๆ ผมนอนอธิษฐานอยู่บนเตียงข้างๆ ภรรยาของผม และไม่เคยทำให้เธอตื่นเลย

ผมเคยอธิษฐานแบบนี้เป็นพันๆ ครั้งตลอดเวลาหลายปี บางครั้งตอนที่ผมกำลังจะอธิษฐานจบ ผมจะเห็นนิมิต ผมเห็นการประชุมของผมในคืนวันรุ่งขึ้น ผมเห็นตัวเองขึ้นไปทีคนหนึ่ง และผมก็ได้ยินตัวเองพูดว่า “เมื่อคืนผมเห็นคุณในนิมิตที่ห้องของผม คุณเป็น.....” (ผมพูดชื่อโรคที่เขาเป็น และผมก็บอกกับเขาว่าเขาได้รับการรักษาแล้ว)

นั่นคือการทำงานของของประทานแห่งการรักษาโรค คนเหล่านี้จะหายทันที ไม่มีใครสักคนที่ไม่หาย คุณเห็นไหม พระเจ้าทรงริเริ่มทำบางอย่างด้วยพระองค์เอง เช่นการสำแดงของพระองค์เป็นหมายสำคัญของการทรงสถิตและฤทธานุภาพของพระองค์

บางคนไปงานประชุมและรอให้มีการสำแดงแบบนี้เกิดขึ้น พี่น้องที่รักหลายคนไม่มีวันหายโรคได้เลยหากพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ริเริ่มทำบางอย่าง! มีหลายคนที่ตายไป ขณะที่กำลังรอให้อะไรแบบนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา

คุณจำเป็นต้องรู้ไว้ว่า แม้พระเจ้าจะทำแบบนี้ แต่มันไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน และไม่มีวันเกิดขึ้นกับทุกคนได้

ผมกับภรรยา ในฐานะที่เป็นศิษยาภิบาล เราได้ไปเยี่ยมคนที่ป่วยแบบใกล้ตาย เราอธิษฐานเพื่อพวกเขา เราเชื่อในสิ่งนั้น และเราก็เคยเห็นคนได้รับคำตอบจากการอธิษฐานของเรา แต่บางครั้งพระเจัาก็ทรงริเริ่มทำบางอย่างด้วยพระองค์เอง

ผมกำลังคิดถึงผู้หญิงคนหนึ่ง แค่ผมเริ่มอธิษฐาน พระเจ้าก็เริ่มตรัสกับผมว่า “ไม่ต้องอธิษฐาน ไปบอกให้เธอลุกขึ้น เธอหายแล้ว”

ทำแบบนี้คงโง่มากเลยใช่ไหม? เรนอนป่วยใกล้ตายอยู่บนเตียง ผมไปพูดว่า “คุณครับ ผมไม่เคยทำแบบนี้กับใครมาก่อนเลย แต่พระเจ้าตรัสให้ผมมาบอกกับคุณว่าให้ลุกขึ้น คุณหายแล้ว!” เธอก็ลุกขึ้นและหายดี

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นวันพฤหัสบดี พอวันอาทิตย์เธอมากระโดดและตะโกนร้องด้วยความยินดีอยู่ที่โบสถ์ เล่าคำพยานให้ที่ประชุมฟังทั้งสองรอบ มีผู้หญิงคนหนึ่งโนโบสถ์พูดว่า “อาจารย์เฮกิน มีผู้หญิงคนหนึ่งอยู่แถวชานเมืองป่วยหนักใกล้ตายแล้ว ถ้าอาจารย์รักษาผู้หญิงคนนี้ได้ อาจารย์ช่วยไปเยี่ยมและรักษาเธอคนนี้ได้ไหมคะ”

ผมตอบว่า “ไม่ได้ครับ ถ้าพวกเขาอยากให้ผมไป ถ้าพวกเขาเชิญผมไป ผมจะไปแน่นอน แต่พระเจ้าทรงสุภาพ และผมเองก็เป็นสุภาพบุรุษเช่นกัน ผมจะไม่ยึดเยียดวิธีของผมให้ใคร ผู้หญิงที่หายโรคคนนี้เชิญให้ผมไป เพื่อนบ้านของเธอเล่าให้เธอฟังว่าบางครั้งพระเจัาก็ทรงใช้ผมบ้าง และก็บอกเธอว่าถ้าผมไป เธอจะหายโรค และเธอก็หาย พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เริ่มทำบางอย่างด้วยพระองค์เอง”

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า จงออกไปทั่วโลกและพิสูจนให้คนรู้ว่าการรักษาโรคจากพระเจ้ามีอยู่จริง แต่พระองค์ตรัสว่า “จงประกาศข่าวประเสริฐ” มีครั้งหนึ่งที่ตอนที่ผมเทศนาในรัฐโอคลาโฮมา มีบางคนลงโฆษณาหนังสือพิมพ์ว่า เขาจะให้เงินรางวัล 1,000 ดอลลาร์กับใครก็ตามที่หายโรคในการประชุมของผม คนเหล่านี้เขียนจดหมายมาหาผม ทำทนายให้ได้กลับ และพวกเขายังออกรายการวิทยุพูดแปลกๆ หลายอย่างเกี่ยวกับการรักษาโรคจากพระเจ้า

ผมก็เฉยใจพวกเขา ผมไม่สนใจเสียงลาร้อง (ผมเคยได้ยินคนแบบนี้มาก่อน ไม่ใช่เรื่องใหม่อะไรสำหรับผมเลย)

คืนหนึ่งขณะที่ผมก้าวขึ้นธรรมาสน์ ผมเห็นชายที่แต่งตัวดีห้าคนยืนอยู่ข้างหลัง พระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับผมว่า “ห้าคนนั้นเป็นผู้รับใช้จากโบสถ์นั้นโบสถ์นี้ พวกเขานี้แหละที่ฆ่าตายเจ้า ตอนนี้เราต้องการให้เจ้าเทศน์จากข้อพระคัมภีร์ข้อนั้น ข้อนี้” ผมก็เปิดพระคัมภีร์และเริ่มเทศน์ตามนั้น

ศิษยาภิบาลมาพูดกับผมในภายหลังว่า “ผมคิดว่า คุณจะอ้างพันธสัญญาใหม่ ทั้งเล่มซะแล้ว! คุณพูดเกี่ยวกับคำเทศนาของพี่น้องคนหนึ่ง” ผมไม่เคยเทศน์อะไร แบบนั้นมาก่อน และไม่เคยเทศน์แบบนั้นอีกเลย!

พอผมเทศน์ใกล้จบ พระสุรเสียงเดิมก็ตรัสกับวิญญาณของผม (ไม่ใช่หูของผม) “ตอนนี้ให้สำแดงสิ่งที่เจ้าเทศน์แก่ที่ประชุม”

ผมชอบมากเวลาที่พระวิญญาณทรงทำการอยู่เหนือผมแบบนั้น ผมหวังว่า พระองค์จะทำแบบนี้ในทุกการประชุม แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทำทุกครั้งไป เพราะมันเป็นไปตามที่พระองค์ต้องการ ไม่ใช่ตามที่ผมต้องการ

ตรงนั้นมีชายคนหนึ่งนอนอยู่บนเปล ใครๆ ก็เห็นได้ว่าเขาใกล้ตายแล้ว สภาพของเขาเหมือนหนังหุ้มกระดูก เขาดูเหมือนซากศพ เป็นภาพของความตาย

และในการประชุมคืนนั้นก็มียุวกสาวสองคนที่กำลังจะจบมัธยมปลายพร้อม เกียรตินิยม สองคนนี้เพิ่งรับความรอดไม่กี่คืนก่อนหน้านี้

พระวจนะของพระเจ้ามาถึงผม ตรัสว่า “ลูกเอ๊ย จงกล่าวแก่ที่ประชุมว่า ‘ผมจะวางมือให้เด็กสาวสองคนนี้ และพวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดภาษาแปลกๆ และผมจะเดินไปตรงนั้น ไม่แต่จะต้องหรืออธิษฐานเพื่อผู้ชาย คนนั้น ผมจะส่งเขาและบอกให้เขาลุกขึ้น แล้วเขาก็จะลุกขึ้นจากเปลแบบหายดี เขาจะเดินมาข้างหน้าโบสถ์ และทุกคนที่นี่จะเห็นกับตาว่าเขาหายทันที และหากสิ่งเหล่านี้ไม่เกิดขึ้นก็แสดงว่าผมก็เป็นผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ’ ”

นั่นคือสิ่งที่พระองค์บอกให้ผมพูด นั่นทำให้คุณถูกจับตามอง! แต่ถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้น ซึ่งมันเกิดขึ้นแน่ มันก็จะเป็นหมายสำคัญ บางครั้งพระเจ้าทำบางอย่างเพื่อเป็นหมายสำคัญ พระองค์ทรงเริ่มทำด้วยพระองค์เอง

พระคัมภีร์บอกว่า “มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์หลายอย่าง ซึ่งอัศจรรย์ได้ทำด้วยมือของคนในหมู่ประชาชน” (กิจการ 5:12) หมายสำคัญและการอัศจรรย์

เหล่านั้นคืออะไร? เราก็ไม่รู้

ผมสรุปว่า “นี่คือหมายสำคัญให้พวกคุณรู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับเหนือผม พระองค์ทรงเรียกผมและเจิมผมไว้ในงานรับใช้แบบนี้”

ผมเรียกเด็กสาวสองคนนั้นออกมา และวางมือให้พวกเขา ผมพูดกับคนแรกว่า “จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์” เธอยกมือขึ้นและเริ่มพูดภาษาแปลกๆ ผมเอาไมโครโฟนไว้ด้านหลังเธอ เธอไม่ได้พูดติดอ่าง ไม่ได้พูดตะกุกตะกัก เธอพูดภาษาแปลกๆ

ผมพูดต่อ “ฟังดูสิครับ เธอไม่ได้ตื่นเต้นจนพูดไม่รู้เรื่อง เธอเพียงแค่อ่านพูด ภาษาแปลกๆ อยู่ตรงนี้อย่างสงบ เด็กเล็กๆ ยังรู้ได้เลยว่านั่นเป็นภาษาหนึ่ง!”

ผมวางมือบนเด็กอีกคนและพูดว่า “จงเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” แล้วเธอก็เริ่มพูดภาษาแปลกๆ อย่างสงบ

จากนั้นผมเดินไปหาคนที่อยู่บนแปล พูดกับเขา แล้วเขาก็ลุกขึ้นเดินต่อหน้าทุกคน “ถ้าเช่นนั้น ทำไมอาจารย์ไม่ทำแบบนี้ในทุกการประชุมล่ะ?” คุณอาจจะถามแบบนี้

ผมไม่ได้เป็นคนทำ! พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำผ่านผม

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์ไม่ทำแบบนี้ทุกครั้งล่ะ?”

ผมก็ไม่รู้ ถ้าคุณอยากรู้ คุณก็ถามพระองค์ได้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ทำ

ถ้าการสำแดงเหล่านี้ไม่ได้เกิดในบางโอกาส ผมก็กระหายหามันมาก และผมก็ชอบคุณพระเจ้าสำหรับการสำแดงเหล่านี้ไม่ว่ามันจะเกิดผ่านทางผมหรือผ่านทางใครก็ตาม แต่พี่น้องครับ ผมเองก็ตื่นเต้นพอๆ กันเมื่อได้เทศน์ถ้อยคำเรื่องความเชื่อออกไป

คุณจำเป็นต้องสำนึกว่า ความเชื่อของคุณก็สามารถเกิดผลได้เหมือนกับหญิงตกโลหิตที่ความเชื่อของเธอสามารถทำให้เกิดการรักษาโรคขึ้น! คุณไม่จำเป็นต้องรอให้พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายเริ่มมาก่อน

เห็นไหมครับ พระคัมภีร์บอกว่า หญิงคนนี้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น ต้องทนทุกข์ลำบากมาก มีหมอหลายคนมารักษา แต่อาการเธอกลับแย่ลง

เมื่อเธอได้ยินเรื่องพระเยซู เธอก็เบียดเสียดฝูงชนไปที่ด้านหลังพระองค์ และแตะชายฉลองพระองค์ เพราะเธอพูดว่า “ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค” (มาระโก 5:28)

ในทันใดนั้น “โลหิตที่ตกก็หยุดแห้งไป” และพระเยซูหันไปหาเธอตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ” (ข้อ 34)

“เราไม่ได้เป็นผู้เริ่มรักษาเจ้า มันไม่ใช่การสำแดงพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายดี ความเชื่อของเจ้าทำงานเกิดผล” ผมตื่นเต้นกับเรื่องนี้มาก!

ผมจำสิ่งที่พระองค์ตรัสกับผมตอนที่ผมนอนป่วยอยู่บนเตียงได้ “ถ้าความเชื่อของเธอทำให้เธอหายดี ความเชื่อของเจ้าก็ทำให้เจ้าหายดีได้เช่นกัน” และความเชื่อของผมก็ทำให้ผมหายดี!

นั่นคือเหตุผลที่ผมทำสุดชีวิตเพื่อนำคำสอนเรื่องความเชื่อไปถึงมนุษย์ทุกคน ผมรู้ว่าคำสอนนี้ทำอะไรให้ผมบ้างตอนที่ยังเป็นเด็กแบ็บติสต์อายุ 16 อยู่

“เธอจะตาย จะตายแน่ๆ เธอไม่รอดหรอก” พวกหมอบอกผมแบบนี้ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับหมอ ผมชื่นชมทุกสิ่งที่เขาสามารถทำเพื่อผมได้ พวกเขาเอื้ออาทรต่อผมมาก

หลังจากที่ผมหายแล้ว ผมไปที่สำนักงานของคุณหมอโรเบิร์ตเพื่อขอบคุณเขา ผมบอกคุณหมอว่า “คุณหมอครับ ผมขอบคุณคุณหมอจริงๆ หมอเป็นคนเดียวที่บอกว่าผมเป็นอะไร เป็นคนเดียวที่บอกผมว่าไม่มีทางรักษาผมแล้วและผมต้องเตรียมใจไป”

เขาร้องไห้และพูดว่า “นี่คือการอัศจรรย์ของพระเจ้าจริงๆ วิทยาศาสตร์การแพทย์ช่วยอะไรเธอไม่ได้แล้ว หมอเชื่อในการพูดความจริงกับคน”

ผมพูดว่า “ผมขอบคุณที่พูดความจริงครับ”

เขาไม่คิดเงินค่ารักษาอะไรเราเลย เขาพูดว่า “หมอไม่สามารถทำอะไรได้ แต่ถ้าเธออยากให้หมอมา หมอก็จะมาไม่ว่าจะเป็นตอนกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม แค่ให้คนโทรมา หมอจะไป และเธอไม่ต้องจ่ายเงินสักสตางค์เดียว”

ผมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรชายคนหนึ่งที่ต้องการช่วยคนและบอกความจริงกับคนเป็นแน่ ผมชื่นชมชายที่นำยกย่องคนนี้ ตอนที่คุณหมอได้ไปสวรรค์แล้ว ขอบคุณพระเจ้า

แต่ผมจะบอกคุณให้ว่า ความเชื่อของผมเกิดผล ผมรู้ว่ามันเกิดผล และความเชื่อยังทำงานเกิดผลอยู่ในปัจจุบันนี้

6. การรักษาโรคไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทุกครั้ง บางครั้งก็ค่อยๆ เกิดขึ้น

6. การรักษาโรคไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทุกครั้ง บางครั้งก็ค่อยๆ เกิดขึ้น บางครั้งเราก็ทำพลาดไปและยอมแพ้กับพระเจ้าโดยที่ไม่รู้ตัว

มีคนเดียวพูดกับผมว่า “อาจารย์เฮกิน ในสมัยพระคัมภีร์ คนได้รับการรักษาให้หายทันทีเสมอเลย”

ผมตอบไปว่า “แล้วเรื่องชายง่อย 10 คนล่ะครับ? พระคัมภีร์บอกว่าเขาหายขณะที่กำลังเดินไป” (ลูกา 17:14)

มีผู้หญิงคนหนึ่งเขียนมาหาผมว่า “ดิฉันเคยมารับการอธิษฐานเนื่องจากอาจารย์เมื่อ 10 เดือนก่อน ตอนที่อาจารย์วางมือให้ดิฉัน ดิฉันอยู่ภายใต้ฤทธิ์ของพระเจ้า แต่ดิฉันไม่ได้รู้สึกแตกต่างไปจากเดิมเลย ดิฉันเคยมีอาการเส้นโลหิตอุดตันที่แขนและขาข้างซ้าย เวลาไปไหนมาไหนดิฉันก็ต้องใช้ไม้เท้าพยุง”

“ดิฉันเดาว่าคนไม่คิดว่าดิฉันได้รับการรักษา เพราะตอนที่ออกมาจากงานประชุม ดิฉันยังใช้ไม้เท้าอยู่ พอเดินออกมาได้สักสองช่วงตึก ทันใดนั้นเอง มีแสงอุ่นๆ ส่องประกายผ่านขาของดิฉันออกมาและดิฉันก็รู้สึกว้าวกับขาของดิฉันได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาใหม่ ตอนนี้ทั้งแขนและขาของดิฉันแข็งแรงดี”

“ไม่เพียงเท่านั้น” เธอเล่าต่อ “ดิฉันสูบบุหรี่มานาน 40 ปีแล้ว ดิฉันก็รู้ว่า มันผิดและอยากเลิก แต่ก็เลิกไม่ได้ อาจารย์รู้ไหมคะว่า ดิฉันไม่ได้สูบบุหรี่อีกเลยตั้งแต่อาจารย์อธิษฐานให้ดิฉัน และก็ไม่อยากสูบบุหรี่ด้วยแม่แต่มวนเดียว”

พระสิริแต่พระเจ้า ฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้เกิดขึ้น คุณบอกไม่ได้ทุกครั้งหรอกครับว่ามันเกิดขึ้นตอนไหน

อีกตัวอย่างหนึ่งมาจากผู้หญิงอีกคนที่เขียนจดหมายมาหาผมเมื่อหลายเดือนก่อน หลังจากที่เรাজัดรายการวิทยุสัจธรรมในรัฐเท็กซัส เธอเป็นโรคข้อต่ออักเสบและต้องใช้ไม้เท้าพยุงเวลาเดินเช่นกัน เธอไม่ได้หายโรคทันทีหลังการอธิษฐาน

เธอเล่าว่า “ดิฉันลุกขึ้นมาจับไม้เท้า เดินไปที่โต๊ะหนังสือ จากนั้นก็เดินไปที่รถ วางหนังสือไว้บนหลังคาร์ด และก็ก้มหากุญแจรถในกระเป๋า ตอนนั้นเองที่ดิฉันเพิ่งรู้ว่าหายแล้ว! การสำแดงเกิดขึ้นตอนที่ดิฉันยืนอยู่ข้างๆรถ ตอนนี้อย่างไรผ่านไปสองเดือนแล้วและดิฉันยังไม่ได้ใช้ไม้เท้าอีกเลย ดิฉันหายแล้วและอยากขอบคุณอาจารย์”

ชายง่อยสิบคนที่หายดีขณะเดินไป พระคัมภีร์ยังบอกอีกด้วยว่าในงานรับใช้ของพระเยซูนั้น บุตรชายของข้าราชการคนหนึ่งก็ “ทุเลาขึ้น” นับตั้งแต่ชั่วโมงที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเขา (ยอห์น 4) นั่นหมายความว่าอะไร? นั่นหมายความว่าเขาเริ่มดีขึ้นนับตั้งแต่ที่ได้รับการปรนนิบัติจนหายดีในที่สุด

พระคัมภีร์บอกว่า “เขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค” [ในฉบับภาษาอังกฤษใช้คำว่า ค่อยๆดีขึ้น] (มาระโก 16:18) บางครั้งมันก็เป็นแบบนี้ เราจำเป็นต้องรู้ว่าการรักษาโรคไม่ได้เกิดขึ้นทันทีเสมอไป เมื่อมันเกิดขึ้นทันทีก็ขอบคุณพระเจ้า แต่บางครั้งมันก็ค่อยๆเกิดขึ้น

ดร.จอห์น เลค ได้กล่าวไว้ว่าบางครั้งการรักษาโรคที่เกิดขึ้นทันทีก็เป็นเหมือนคำสาป เพราะบางคนหายแล้วก็จากไป และก็ลืมพระเจ้า เขาเชื่อว่าคนที่ค่อยๆหายสามารถเห็นได้ว่าตัวเองดีขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ดำเนินไปกับพระเจ้า และความรู้นั้นก็กลายเป็นชุมทรัพย์ที่ประเมินค่าไม่ได้สำหรับเขา

7. วิธีรักษาโรคของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและสามารถกลับมาเป็นใหม่ได้อีก

7. วิธีการรักษาโรคของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ และสามารถกลับมาเป็นใหม่ได้อีก

การรักษาโรคจากพระเจ้าไม่ใช่ “พลังจิต” อย่างที่พวกวิทยาศาสตร์คริสเตียนพวกยูนิตีและนักปรัชญาว่าไว้ และก็ไม่ใช่ “การบำบัดร่างกาย” อย่างที่วงการแพทย์ในโลกสอน เมื่อพระเจ้าทรงรักษา พระองค์ทรงรักษาทางวิญญาณ พระเจ้าไม่ใช่ความคิด พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ

การรักษาโรคโดยฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเป็นการรักษาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ด้วยเหตุที่การรักษาโรคจากพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณนี้เอง คนจึงสามารถสูญเสียการหายโรคไปได้ หลายคนสูญเสียการหายโรคไปเพราะเปิดประตูให้มาร

ข้อเท็จจริงที่น่าสังเกตคือ เมื่อพระเยซูทรงปรากฏในฐานะที่เป็นผู้รักษา พระองค์ทรงเรียกร้องให้มีความเชื่อ และความเชื่อที่เกิดจากวิญญาณ การรักษาโรคทั้งหมดของพระเยซูเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งสิ้น

มีชายคนหนึ่งกล่าวกับผมว่า “ผมเชื่อว่าถ้าพระเจ้าทรงรักษาแล้ว เราก็จะหายดีแบบนี้ตลอดไป”

ผมตอบว่า “นั่นไม่จริง เพราะตอนที่พระเยซูทรงปรากฏแก่ยอห์นในนิมิตที่เกาะบัทมอส และได้ส่งข่าวไปถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย พระองค์ตรัสแก่หนึ่งในคริสตจักรนั้นว่า ‘จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี’ (วิวรณ์ 3:11) ทำไมพระองค์ต้อง

บอกให้พวกเขาขี้นด้วย ถ้าเขาไม่มีทางสูญเสียมันไป?”

ชายคนนั้นตอบว่า “บางทีผมอาจจะเข้าใจผิดเอง”

ผมพูดต่อ “ผมรู้ว่าคุณเข้าใจผิด นั่นคือเหตุผลที่ทำให้คุณสูญเสียการหายโรคของคุณไป ความคิดที่ผิดของคุณเปิดประตูให้มารเอาความเจ็บป่วยกลับมาหาคุณได้ ตอนที่ผมปรนนิบัติคุณเมื่อแปดเดือนก่อน ตอนนั้นคุณหายดีไหม?”

“หายครับ”

“คุณเคยมีอาการใดๆ ในช่วงแปดเดือนที่ผ่านมาไหม มีอาการเจ็บข้างไหนไหม?”

“ไม่มีเลย ไม่มีอาการใดๆ เลยครับ”

“ถ้าเช่นนั้น ผมอยากถามคุณว่า คุณมีอาการแบบนี้มานานเท่าไรแล้ว ก่อนที่ผมจะวางมือให้คุณ?”

“ยี่สิบห้าปีครับ” เขาตอบ (เขาอายุมากกว่า 60 ปีแล้ว) ผมถามเขาต่อว่า “ตลอดยี่สิบห้าปีนั้น เคยมีวันไหนบ้างไหมที่คุณไม่รู้สึเจ็บเลย?”

“ไม่มีแม้แต่วันเดียวครับ”

“เคยมีวันที่คุณไม่มีอาการใดๆ เลยบ้างไหม?”

“ไม่เคยมีเลยครับ ผมทานยาทุกวันตลอดยี่สิบห้าปีนั้น”

“ผมวางมือให้คุณในพระนามของพระเยซูเมื่อแปดเดือนที่แล้ว และอาการทุกอย่าง รวมทั้งความเจ็บทุกอย่างก็หายไปหมดเป็นเวลาแปดเดือนเต็ม”

“ใช่ครับ” เขาตอบ

“เพราะอะไรครับคุณ” ผมพูดต่อ “เด็กเล็กๆ ก็ยังรู้ได้เลยว่าคุณหายแล้ว แต่เพราะอาการป่วยของคุณกลับมาอีก คุณก็เลยพูดว่าพระเจ้าไม่ได้รักษาคุณให้หายเลย”

“ผมจะบอกคุณให้ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนที่อาการเริ่มแรก ความเจ็บแรกกลับมา คุณพูดว่า ‘ฉันคิดว่าฉันหายแล้วซะอีก สงสัยคงยังไม่หายจริงๆ’ ”

คุณรู้ไหมครับว่าชายคนนี้นักล่าพูดอะไรออกมา? เขาตาโตและพูดกับผมว่า “อะไรกัน อาจารย์ต้องเป็นพวกอ่านใจได้หรือไม่ก็พวกหมอดูอะไรแบบนั้นแน่ๆ! เพราะนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ!”

“ไม่ใช่ครับ” ผมพูด “ผมไม่ได้อ่านใจคุณได้หรือเป็นหมอดู ผมแค่รู้ว่าคุณเปิดประตูให้มารกลับมาเข้ามาได้อีก”

“แต่ผมพูดแบบนี้ นั่นคือสิ่งที่ผมพูดเลยครับ” เขาบอก

ผมบอกเขาว่า “ตอนที่คุณพูดว่า ‘ฉันคิดว่าฉันหายแล้วซะอีก สงสัยคงยังไม่หายจริงๆ’ คุณก็เปิดประตูให้มารแล้ว ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม (ก็ยังเปิดอยู่ดี) นั่นคือคุณกำลังพูดว่า ‘เชิญกลับมาได้เลยนายมาร และเอาฉันกลับมาให้ฉัน!’ ฉันอนุญาตนายแล้ว”

ผมคุยกับชายคนนั้นต่ออีก 45 นาที ผมเทศน์ให้เขาฟัง สอนเขาและวางมือให้เขาในทุ่งเลี้ยงวัว สรรเสริญพระเจ้า เขาหายโรค และครั้งนี้เขาก็รักษาการหายโรคนี้ไว้กับตัวเองได้

หลายปีต่อมา ผมเจอเขาและเขาก็ยังแข็งแรงที่อยู่ เพราะเขาได้เรียนรู้วิธีการรักษาการหายโรคนี้ไว้ และรู้วิธีต่อต้านมาร เขาได้รู้แล้วว่า จะต่อต้านกับอาการต่างๆ โดยการพูดว่า “ไม่ เจ้ามาร เจ้าจะเอาฉันกลับมาให้ฉันอีกไม่ได้ ฉันหายแล้ว และ ฉันก็รู้ว่าฉันหายดีแล้ว ฉันจะยึดมั่นการหายโรคของฉันไว้”

“คุณพ่อ” พีซี เนลสัน อดีตนักเทศน์เรื่องความเชื่อ ผู้ก่อตั้งวิทยาลัยคริสเตียนแอสsemblies เซาท์เวสเทิร์น (Southwestern Assemblies of God College) ท่านเป็นศิษยาภิบาลแบปติสต์ที่มีการศึกษาดี ท่านได้กล่าวไว้ว่า “มีคนสูญเสียการหายโรคของตนไปเพราะโดนมารโจมตีมากกว่าสาเหตุอื่นๆ”

นั่นตรงตามพระคัมภีร์ มันเป็นหลักการที่มารจะพยายามกลับมาอยู่ในที่ที่เคຍอยู่เสมอ และถ้าคุณอนุญาตมัน มารจะกลับเข้ามาและเอาความป่วยหรือโรคเดิมกลับมาใส่คุณอีก อาการเดิมหรือบางอย่างที่แย่กว่าเดิมด้วย ถ้าคุณอนุญาตมัน นั่นคือเหตุผลที่เราจำเป็นต้องรู้ว่าการหายโรคเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ด้วยเหตุนี้เราจึงสูญเสียมันไปได้

แล้วคุณจะรักษาการหายโรคไว้ได้อย่างไร? “จงต่อสู้ (ต่อต้าน) กับมารและมันจะหนีท่านไป” (ยากอบ 4:7) นี่หมายความว่าให้ต่อต้านทุกอย่างที่มาจากมารด้วย

ถ้ามีคนแนะนำให้ขโมยหรือโกหก แล้วคุณปฏิเสธ คุณก็กำลังต่อต้านมารอยู่ใช่ไหม? ในทำนองเดียวกัน เมื่อคุณต่อต้านสิ่งใดๆ ที่มาจากมาร คุณก็กำลังต่อต้านมารอยู่

พระคัมภีร์บอกว่า “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา

แต่ได้ทรงประทานจิตที่ก่อปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา” (2ทิโมธี 1:7) ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงประทานจิต (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “วิญญาณ” ที่ขลาดกลัวให้แก่เรา (คุณสังเกตไหมว่าพระองค์เรียกว่าวิญญาณ?) แล้วใครเป็นผู้ให้สิ่งนี้แก่เรา? หากมันเป็นวิญญาณ มันก็ต้องมาจากแหล่งวิญญาณอื่น มันมาจากมาร ความกลัวมาจากมาร

ผมเริ่มดำเนินชีวิตในความเชื่อมานานกว่า 40 ปีแล้วขณะที่ยังเป็นนักเทศน์แบปติสต์อยู่ ถ้าความกลัวเข้ามา ผมก็พูดกับความกลัวนั้นเลย ผมพูดว่า “ผมต่อต้านความกลัวในพระนามพระเยซู ผมไม่กลัว” ผมรู้แล้วว่าถ้าผมยืนหยัดอยู่ในเขตของผม มันจะเป็นฝ่ายไปเสมอ บางครั้งผมจะยืนหยัดอยู่ที่นั่นและต่อต้านความกลัวอยู่วันหรือสองวัน แต่ในที่สุดมันก็จะจากไป ความกลัวจากผมไปนานหลายปีแล้วจนผมไม่รู้แล้วด้วยซ้ำว่าความกลัวเป็นอย่างไร

และถ้าความสงสัยเข้ามา ผมก็จะพูดกับความสงสัยนั้นด้วย ผมพูดว่า “ผมต่อต้านความสงสัย ผมไม่สงสัย”

หัวของผมพูดว่า “แต่เธอสงสัยไปแล้วนะ”

“หมายความว่าอะไร” ผมพูด “ผมไม่ได้สงสัย ความสงสัยไม่ได้อยู่ในใจของผม แต่มันอยู่ในหัวของผม มารใส่ไว้ที่นั่น และผมก็ไม่ได้ดำเนินไปตามที่หัวผมคิด! ผมต่อต้านความสงสัยนั้น”

และเมื่อความเจ็บป่วยเข้ามา ผมก็พูดกับความเจ็บป่วยนั้น ผมพูดว่า “ผมต่อต้านความเจ็บป่วยนี้” (นั่นเป็นการต่อต้านมารอยู่อย่างที่เราได้พิสูจน์ไปแล้วว่าความเจ็บป่วยมาจากมาร มารเป็นแหล่งที่มาของความเจ็บป่วยนั้น และการต่อต้านความเจ็บป่วยก็คือการต่อต้านมาร)

ผมเองต่อต้านหวัดได้มาตลอดระยะเวลาหลายปีนี้ อาการที่อยู่กับผมนานที่สุดก็อยู่แค่ชั่วโมงครึ่ง

ถ้าพูดกันโดยทั่วไปแล้ว เราที่เป็นคริสเตียนไม่ทำแบบนี้กัน พอมีอาการเล็กๆ น้อยๆ ของหวัดเข้ามา เช่น ปวดหัวหรืออะไรก็ตาม เราจะพูดว่า “ฉันเป็นหวัด ฉันรู้ว่าฉันเป็น ฉันนี่แหละเป็นคนแรกที่เป็นหวัด พวกคุณช่วยอธิษฐานเพื่อฉันด้วย”

ถ้าเช่นนั้นอธิษฐานให้คุณไปก็ไร้ประโยชน์ คุณสารภาพไปแล้วว่า “มันเป็น

ของฉัน ฉันเป็นหวัด”

หลังจากที่ผมได้รับบัพติศมาในพระวิญญูณบริสุทธิ และอยู่กับกลุ่มพระกิตติคุณสมบุรณ์ ผมรู้เรื่องความเชื่อมากกว่าที่พวกเขาารู้เสียอีก (พวกเขาเองก็รู้เรื่องพระวิญญูณบริสุทธิมากกว่าผม) ผมเรียนรู้เรื่องพระวิญญูณบริสุทธิจากพวกเขา และผมพยายามช่วยพวกเขาเรื่องความเชื่อ แต่ผมช่วยได้แค่ไม่กี่คน

พวกเขาบอกผมว่าคำสอนนี้อยู่นานหรือ พวกเขาพูดเกี่ยวกับการขึ้น ๆ ลง ๆ เข้า ๆ ออก ๆ วันนี้อยู่ในหุบเขา วันพรุ่งนี้อยู่บนยอดเขา ผมไม่รู้เลยว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกัน

“เดี๋ยวคุณก็หั่นลงมา” พวกเขาพูด “เวลาผ่านไปสี่สิบห้าปีแล้ว และผมก็ยังไม่ได้หั่นลงมาเลย! ผมไม่เคยตั้งอยู่ในหุบเขา ผมยังอยู่ที่ยอดเขา ยอดเขาแห่งชัยชนะ หากผมต้องลงไปหุบเขา ก็เป็นเหมือนอย่างที่เราพูด พรุ่งนี้วันนั้นแหละว่า ผมไปเพื่อช่วยชีวิตคนอื่นขึ้นมา”

ตอนที่ผมเป็นศิษยาบาลอยู่ในคริสตจักรคณะพระกิตติคุณสมบุรณ์เป็นครั้งแรก เราจะมีการประชุมสามัคคีธรรมกันทุกวันจันทร์แรกของเดือน พวกศิษยาภิบาลก็เข้าแถวเรียงคิวกันพูดเกี่ยวกับปัญหาของตัวเอง ขอพระเจ้าอวยพร ผมพยายามอย่างดีที่สุดที่จะช่วยพวกเขา ผมเองร้องไห้เสียใจกับเรื่องนี้เพราะผมก็ช่วยอะไรไม่ได้

ผมเดินเข้าไปหาพวกเขาและพวกเขาก็จะพูดด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยทุกข์ว่า “แล้วการสู้รบของคุณเป็นอย่างไรบ้าง” (พวกเขาทุกคนอยู่ในการรบ) ผมจะโบกมือและยิ้มให้ พูดว่า “พี่น้อง มันเยี่ยมไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว ผมไม่มีอะไร ต้องกลุ่มเลย” แล้วผมก็จะเดินผ่านไป ผมไม่ต้องการให้ความไม่เชื่อของพวกเขามาเป็นเพื่อนผม เรื่องพวกนั้นจะติดคุณได้

บางคนได้รับการเสริมสร้างความเชื่อขึ้นในการประชุม แต่กลับไปอยู่กับพวกที่ไม่เชื่อ ความเชื่อโดนกำจัดออกไป และก็พูดว่า “มันได้ผลกับอาจารย์เฮกิน เพราะเขาเป็นนักเทศน์และพระเจ้าก็ประทานของประทานแห่งความเชื่อให้เขา แต่มันไม่ได้ผลสำหรับฉันหรอก”

พระวจนะของพระเจ้าได้ผลกับทุกคน

เห็นไหมครับ ผมดำเนินโดยความเชื่อและพวกนักเทศน์คนอื่น ๆ ก็ดำเนินไป

ตามที่ตามองเห็นแน่นอน ผมมีปัญหาในคริสตจักรบ้าง แต่ผมได้ทูลต่อพระเจ้าไปแล้วว่า “พระเจ้า ลูกเป็นเพียงผู้เลี้ยงระดับรอง พระองค์ทรงเป็นหัวหน้าผู้เลี้ยง ทรงเป็นผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ ลูกรู้ว่าหน้าที่ของลูกคืออะไร ลูกจะเทศน์พระวจนะของพระองค์ ลูกจะไปเยี่ยมหาคนที่ลูกจำเป็นต้องไป ลูกจะปฏิบัติต่อทุกคนเหมือนกัน และลูกจะมอบทุกสิ่งนอกเหนือจากนั้นไว้กับพระองค์ เพราะถึงอย่างไรลูกก็ไม่ว่าต้องทำอะไรอยู่ดี ลูกเพิ่งอายุ 21 เอง”

ผมเพียงแค่ทูลต่อพระเจ้า “พระเจ้า ทั้งหมดนี้เป็นของพระองค์ ลูกจะไม่กังวลกับเรื่องนี้ ลูกจะไม่กลุ้มใจจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับแม้แต่นิดเดียว” และผมก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น

พระเจ้าทรงทำทุกอย่างให้เรียบร้อย เห็นไหมครับ ผมไปเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ “มีปัญหา” ตอนแรกผมไม่รู้ เพราะผมเพิ่งเข้ามาในแวดวงพระกิตติคุณสมบุรณ์ ไม่มีใครยอมมาดูแลคริสตจักรแห่งนี้เลย คริสตจักรนี้อยู่มา 23 ปีและไม่เคยมีศิษยาภิบาลเลยจนผมเข้ามา แต่ถึงอย่างนั้นคริสตจักรแห่งนี้ก็เป็นคริสตจักรที่ใหญ่ที่สุดในละแวกนั้น! ตอนที่ผมออก มีนักเทศน์ 40 คนเขียนใบสมัครเข้ามาเป็นศิษยาภิบาล แต่ตอนที่ผมมารับตำแหน่ง ไม่มีใครอยากสมัครเข้ามาเลย

พระเจ้าตรัสให้ผมรับตำแหน่งนี้ พระสิริแต่พระเจ้า ความเชื่อทำงานเกิดผล! ความเชื่อเกิดผลในทุกด้านในชีวิตของเราได้

ตอนที่ผมไปเทศน์อยู่ในกลุ่มนักธุรกิจคริสเตียนพระกิตติคุณสมบุรณ์ ณ เซนต์หลุยส์ ปี ค.ศ. 1971 มีคู่สามีภรรยาจากรัฐแมสซาชูเซตส์ทักผมในล็อบบี้ของโรงแรมและบอกผมว่า ลูกชายอายุ 15 ของเขาได้รับการรักษาให้หายจากโรคที่รักษาไม่ได้ ในการประชุมใหญ่ของกลุ่มนักธุรกิจคริสเตียนพระกิตติคุณสมบุรณ์เมื่อปีที่แล้ว

เมื่อก่อนพวกเขาต้องพาลูกไปหาแพทย์เฉพาะทางในนิวยอร์กทุกสองเดือน เพื่อนๆ จึงเชิญครอบครัวนี้มาที่การสัมมนาของกลุ่มพระกิตติคุณสมบุรณ์นี้ พวกเขาได้ยินคำสอนของผมเรื่องการสารภาพความเชื่อ ฝ่ายพ่อกับแม่ก็สงสัยว่ามันจะได้ผลจริงหรือไม่

วันรุ่งขึ้นเมื่อเขาถามลูกชายว่ารู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง เขาตอบว่า “ผมหายตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ”

“ลูกแน่ใจนะ” ฝ่ายพ่อกับแม่ถามอีก

“ครับ ผมไม่เคยแน่ใจอะไรขนาดนี้ในชีวิตของผมเลย” เขาตอบ

“แต่ลูกรู้สึกอย่างไรล่ะ” พวกเขาถามจริงจัง

“มันไม่สำคัญหรอกครับ พระวณะของพระเจ้าบอกว่าผมตายแล้ว” เด็กคนนี้ยึดเอาไว้ได้!

ทุกครั้งที่คุณพ่อคุณแม่ถามเขาว่าเขาเป็นอย่างไร เขาก็จะตอบว่า “ผมสบายดี” จนในที่สุดก็ได้เวลาตรวจร่างกายอีกครั้งที่นิวยอร์ก บรรดาคุณหมอต่างก็ฉงน พวกเขาขอตัวเด็กคนนี้ไว้สามวันเพื่อตรวจสอบอาการเพิ่มเติม ผลตรวจทุกครั้งก็ไม่มีอะไร “เรารู้ว่าโรคนี้รักษาไม่ได้ และเราก็รู้ว่าเขาเคยเป็นโรคนี้ แต่เขาไม่เป็นอีกแล้ว” คุณหมอสรุป

ในงานประชุมครั้งหนึ่งของผม มีศิษยาภิบาลออกมาเพื่อรับการรักษาโรค ผมถามว่า “คุณหายแล้วหรือยัง?”

เขาжимไปที่ท้องตัวเอง “ยังครับ ผมยังไม่หาย” เขาพูด “ผมยังปวดท้องอยู่เลย ผมยังไม่หาย”

ขณะเดียวกัน มีชายชราอายุ 72 ปีที่มีอาการเสีการทรงตัวเดินออกมาด้านหน้า กับลูกสาว เขาเดินเซเหมือนคนเมาถ้าไม่ใช่ไม้เท้า คุณหมอบอกว่าอีกไม่นานเขาต้องใช้รถเข็นและเขาต้องใช้เครื่องช่วยฟังกับหูทั้งสองข้าง ถ้าไม่มีเครื่องนี้แม้แต่เสียงฟ้าผ่า เขาก็ไม่ได้ยิน และเขาก็กำลังจะรับการผ่าตัดครั้งใหญ่!

ชายคนนี้หายโรคทันที เขาได้ยินเสียงนาฬิกาเดิน เขาคุยกับคนอื่นด้วยระดับเสียงปกติและเดินได้ตรงโดยไม่ต้องใช้ไม้เท้า ผมเจอเขาอีกสิบปีต่อมา ตอนที่เขาอายุ 82 ปี ไม่มีเครื่องช่วยฟัง ไม่ใช่ไม้เท้า ไม่ต้องรับการผ่าตัดอะไรทั้งสิ้น เขาไม่เคยมีอาการใดๆ หรือเจ็บตรงไหนอีกเลย ขณะที่อายุ 82 เขาก็เดินได้ตรง พูดได้เป็นปกติและมีชีวิตยืนยาว

ศิษยาภิบาลของเขาก็อยู่ในการประชุมเดียวกัน เขาบอกผมว่า “อาจารย์เฮกิน ผมต้องลาออกจากคริสตจักร ผมเพิ่งอายุ 56 เอง ผมน่าจะเทศน์ได้อยู่ ผมรู้แต่ตลอดสิบปีที่ผ่านมา อาการมันแย่มาก ผมทำต่อไม่ไหวแล้ว ผมหวังว่าคุณน่าจะช่วยผมได้”

ผมบอกไปว่า “ผมช่วยไม่ได้หรอกครับ พระเจ้าก็ช่วยไม่ได้ ไม่มีใครช่วยได้ ถ้าคุณไม่ยอมให้เขาช่วย”

เขาพูดว่า “ผมได้ยื่นที่อาจารย์เทศน์แล้ว แต่ผมบอกอาจารย์ตรงๆ ว่าผมจะไม่เชื่อว่าผมได้รับอะไรบางอย่างทั้งๆ ที่ประสาทสัมผัสทั้งหมดของผมบอกว่าผมไม่ได้รับ”

ผมพูดกับเขาว่า “คุณกลับไปนั่งเถอะและก็อยู่ต่อไปกับอาการนี้ เพราะคุณไม่มีทางหายหรอก”

ผมไม่ได้จะทำตัวน่าเกลียด แต่นั่นเป็นความจริง และเขาก็ไม่เคยหายเลย เขาพลาดไป คุณเห็นไหมครับว่าเขาทำอะไร? เขาดำเนินไปตามประสาทสัมผัสในร่างกายของเขา ถ้าเขาไม่รู้สึกลึกลับหาย เขาจะไม่เชื่อว่าเขาหายแล้วเลย

ประสาทสัมผัสในร่างกายของเราก็นชอบเขตให้กับชีวิตของเราเอง มันขวางกั้นพระเจ้าออกไป และกั้นเขา ความเจ็บป่วยของเขาและมารอยู่ในนั้น

คุณหายแล้วหรือยัง? คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณหายแล้ว? เพราะพระเจ้าจะบอกไว้อย่างนั้น

คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณหายแล้ว?

เพราะมัทธิว 8:17 บอกไว้ว่า “ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และทอบโรคของเราไป” และ 1 เปโตร 2:24 บอกว่า “ด้วยรอยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย”

เพราะเหตุใด

ทุกคนจึง

ไม่หายโรค?

ทำไม บางคนจึงได้รับการรักษาให้หาย แต่บางคนไม่ได้รับ? มีวิธีที่สามารถรับการ
รักษาโรคจากพระเจ้าได้มากกว่าหนึ่งวิธีใช่หรือไม่? และวิธีไหนเป็นวิธีที่ “ดีที่สุด”?

จากงานรับใช้ที่สั่งสมมานานมากกว่าครึ่งศตวรรษ เคนเนธ ฮี เอकिन ได้ตอบคำถามเหล่านี้
ไว้ในหนังสือ เจ็ดประการที่ควรรู้เกี่ยวกับหายโรคทางพระเจ้า

ศาสตราจารย์เอकिनเริ่มศึกษาการหายโรคทางพระเจ้าตั้งแต่สมัยที่ท่านยังเป็นวัยรุ่น หลังจาก
ที่แพทย์ห้าคนหมดทางรักษาและยอมปล่อยให้ท่านตาย ท่านจึงได้แบ่งปันผลที่ได้รับจากการ
ศึกษาพระคัมภีร์มาตลอดชีวิต รวมถึงกรณีศึกษาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงไว้ในหนังสือเล่มนี้

เจ็ดประการที่ควรรู้เกี่ยวกับการหายโรคทางพระเจ้า เป็นหนังสือที่คุณไม่ควรพลาดและ
ควรมีเก็บไว้ ทั้งยังเป็นหนังสือที่คุณสามารถนำไปแบ่งปันกับคนที่คุณรักและเพื่อนๆ
ที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาได้ ในหนังสือเล่มนี้ คุณจะพบกับ:

- ต้นเหตุของความเจ็บป่วยและวิธียืนหยัดต่อต้านความเจ็บป่วยนั้น!
- วิธีต่างๆ ในการรับการรักษาโรคทางพระเจ้า
- วิธีเก็บการรักษาโรคของคุณไว้!

ศจ. เคนเนธ ฮี เอकिन ได้รับใช้พระเจ้ามาเป็นเวลาเกือบ
70 ปี นับตั้งแต่พระเจ้าทรงรักษาท่านให้หายอย่างอัศจรรย์
จากโรคหัวใจพิการแต่กำเนิด และโรคเลือดที่รักษาไม่ได้
ขณะที่ท่านอายุได้ 17 ปี แม้ว่า ศจ. เอकिन ได้กลับไปอยู่กับ
องค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วเมื่อปี 2003 แต่งานรับใช้ที่ท่านได้
ก่อตั้งขึ้นยังคงเป็นพระพรให้แก่ผู้คนมากมายทั่วโลกจวบจน
กระทั่งปัจจุบันนี้

ปัจจุบันขอบข่ายของพันธกิจเคนเนธ เอकिनได้ขยายไป
ทั่วโลกซึ่งประกอบไปด้วย นิตยสาร “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ”

(The Word of Faith) เป็นนิตยสารแจกฟรีแบบรายเดือน; ศูนย์อบรมพระคริสตธรรมเรมา;
สมาคมศิษย์เก่าเรมา; พันธกิจผู้รับใช้เรมาสากล; ศูนย์อบรมพระคริสตธรรมเรมาทางไปรษณีย์
และพันธกิจเรือนจำเรมา ส่วนบุตรชายของท่าน ศจ. เคนเนธ ดับบลิว เอकिन และภรรยา
ศจ. ลินเนธ เอकिन ยังได้ริเริ่มงานรับใช้ต่างๆ ขึ้นอีก เช่น “เรมาเพรส” (RHEMA Priase)
รายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศทุกสัปดาห์; “เรมา ฟอร์ ทูเดย์” (RHEMA for Today)
รายการวิทยุ และ งานประกาศลิฟวิ้ง เฟธ (Living Faith Crusades) ที่จัดขึ้นทั่วโลกอีกด้วย